

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta rozšírená komora)

z 5. júla 2023*

„Inštitucionálne právo – Poslanec Parlamentu – Výsady a imunity – Rozhodnutie o zbavení poslaneckej imunity – Článok 9 Protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Únie – Právomoc orgánu, ktorý podal žiadosť o zbavenie imunity – Právna istota – Zjavne nesprávne posúdenie – Rozsah preskúmania Parlamentom – Postup preskúmania žiadosti o zbavenie imunity – Právo na obhajobu – Nestrannosť“

Vo veci T-272/21,

Carles Puigdemont i Casamajó, bytom vo Waterloo (Belgicko),

Antoni Comín i Oliveres, bytom vo Waterloo,

Clara Ponsatí i Obiols, bytom vo Waterloo,

v zastúpení: P. Bekaert, J. Costa i Rosselló, G. Boye a S. Bekaert, advokáti,

žalobcovia,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: N. Lorenz, N. Görlitz a J.-C. Puffer, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ktorého v konaní podporuje:

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: A. Gavela Llopis a M.J. Ruiz Sánchez, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta rozšírená komora),

na poradách v zložení: predsedníčka A. Marcoulli (spravodajkyňa), sudcovia S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz a R. Norkus,

tajomníčka: M. Zwodziak-Carbonne, referentka,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na uznesenie z 30. júla 2021, Puigdemont i Casamajó a i./Parlament (T-272/21 R, neuverejnené, EU:T:2021:497),

so zreteľom na uznesenie z 26. novembra 2021, Puigdemont i Casamajó a i./Parlament (T-272/21 R II, neuverejnené, EU:T:2021:834),

so zreteľom na uznesenie z 24. mája 2022, Puigdemont i Casamajó a i./Parlament a Španielsko [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413],

po pojednávaní z 25. novembra 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Žalobcovia Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres a Clara Ponsatí i Obiols sa svojou žalobou podanou podľa článku 263 ZFEÚ domáhajú zrušenia rozhodnutí Európskeho parlamentu P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 a P9_TA(2021)0061 z 9. marca 2021 o žiadosti o zbavenie ich imunity (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Prvý žalobca bol predsedom Generalitat de Catalunya (Katalánska samospráva, Španielsko) a druhý a tretí žalobca boli členmi Gobierno autonómico de Catalunya (autonómna vláda Katalánska, Španielsko) v čase prijatia Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (zákon katalánskeho parlamentu č. 19/2017, ktorým sa upravuje referendum o sebaurčení), zo 6. septembra 2017 (DOGC 7449A zo 6. septembra 2017, s. 1) a Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (zákon katalánskeho parlamentu č. 20/2017 o právnej a ústavnej transformácii republiky), z 8. septembra 2017 (DOGC 7451A z 8. septembra 2017, s. 1), ako aj v čase uskutočnenia referenda o sebaurčení 1. októbra 2017, ktoré bolo upravené prvým z týchto dvoch zákonov, platnosť ktorého ustanovení bola medzičasom pozastavená rozhodnutím Tribunal Constitucional (Ústavný súd, Španielsko).
- 3 V nadväznosti na prijatie týchto zákonov a uskutočnenie referenda Ministerio fiscal (prokuratúra, Španielsko), Abogado del Estado (právny zástupca štátu, Španielsko) a politická strana VOX začali trestné stíhanie proti viacerým osobám vrátane žalobcov, pričom sa domnievali, že sa dopustili skutkov kvalifikovaných okrem iného ako trestné činy násillia proti orgánu verejnej moci, rozvracania štátu a sprenevery verejných prostriedkov (ďalej len „predmetné trestné konanie“).
- 4 Dňa 21. marca 2018 Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) vydal uznesenie, ktorým obvinil žalobcov z údajných trestných činov násillia proti orgánu verejnej moci a sprenevery verejných prostriedkov. Uznesením z 9. júla 2018 Tribunal Supremo (Najvyšší súd) vyhlásil, že žalobcovia sa v dôsledku úteku zo Španielskeho kráľovstva odmietli dostaviť na súd, a prerušil trestné konanie proti nim, až kým nebudú nájdení.

- 5 Žalobcovia následne kandidovali vo voľbách do Európskeho parlamentu, ktoré sa v Španielsku konali 26. mája 2019.
- 6 Junta Electoral Central (Ústredná volebná komisia, Španielsko) prijala 13. júna 2019 rozhodnutie, ktorým vyhlásila kandidátov zvolených do Parlamentu vo voľbách z 26. mája 2019, medzi ktorými bol aj prvý a druhý žalobca.
- 7 Ústredná volebná komisia 17. júna 2019 zaslala Parlamentu zoznam kandidátov zvolených v Španielsku, ktorý neobsahoval meno prvého a druhého žalobcu.
- 8 Ústredná volebná komisia oznámila 20. júna 2019 Parlamentu rozhodnutie, v ktorom konštatovala, že prvý a druhý žalobca nezložili sľub dodržiavať španielsku ústavu, ako si vyžaduje článok 224 ods. 2 Ley orgánica 5/1985, de régimen electoral general (organický zákon č. 5/1985 o všeobecnom volebnom systéme) z 19. júna 1985 (BOE č. 147 z 20. júna 1985, s. 19110), a v súlade s týmto článkom vyhlásila uvoľnenie mandátov, ktoré im boli pridelené v Parlamente, ako aj pozastavenie všetkých výsad, ktoré im môžu pripadnúť z dôvodu ich funkcie, až kým nezložia sľub.
- 9 Dňa 27. júna 2019 vtedajší predseda Parlamentu informoval prvého a druhého žalobcu, že s nimi nemôže zaobchádzať ako s budúcimi poslancami Parlamentu.
- 10 Dňa 14. októbra 2019 vyšetrojúci sudca trestného senátu Tribunal Supremo (Najvyšší súd) vydal proti prvému žalobcovi vnútroštátny zatykač, európsky zatykač a medzinárodný zatykač, aby mohol byť súdený v predmetnom trestnom konaní. Ten istý sudca vydal 4. novembra 2019 podobné zatykače proti druhému a tretiemu žalobcovi.
- 11 Dňa 13. januára 2020 predseda Tribunal Supremo (Najvyšší súd) oznámil Parlamentu žiadosť z 10. januára 2020 podanú predsedom trestného senátu tohto súdu, vyplývajúcu z uznesenia vyšetrojúceho sudcu tohto senátu z toho istého dňa, ktorej predmetom bolo zbavenie poslaneckej imunity prvého a druhého žalobcu.
- 12 Na plenárnej schôdzi 13. januára 2020 Parlament v nadväznosti na rozsudok z 19. decembra 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), vzal na vedomie zvolenie prvého a druhého žalobcu do Parlamentu s účinnosťou od 2. júla 2019.
- 13 Podpredseda Parlamentu oznámil 16. januára 2020 na plenárnej schôdzi žiadosť o zbavenie imunity prvého a druhého žalobcu a postúpil ich gestorskému výboru, konkrétne Výboru Európskeho parlamentu pre právne veci.
- 14 Po vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie 31. januára 2020 Parlament 10. februára 2020 vzal na vedomie zvolenie tretej žalobkyne za poslankyňu s účinnosťou od 1. februára 2020.
- 15 V ten istý deň predseda Tribunal Supremo (Najvyšší súd) oznámil Parlamentu žiadosť zo 4. februára 2020 podanú predsedom trestného senátu tohto súdu, vyplývajúcu z uznesenia vyšetrojúceho sudcu tohto senátu z toho istého dňa, ktorej predmetom bolo zbavenie poslaneckej imunity tretej žalobkyne.
- 16 Podpredseda Parlamentu oznámil 13. februára 2020 na plenárnej schôdzi žiadosť o zbavenie imunity tretej žalobkyne a postúpil ju Výboru pre právne veci.

- 17 Žalobcovia predložili Parlamentu svoje pripomienky. Dňa 14. januára 2021 ich vypočul aj Výbor pre právne veci.
- 18 Výbor pre právne veci prijal 23. februára 2021 správy A 9-0020/2021, A 9-0021/2021 a A 9-0022/2021 týkajúce sa žiadostí o zbavenie imunity žalobcov.
- 19 Napadnutými rozhodnutiami Parlament vyhovel žiadostiam uvedeným v bodoch 11 a 15 vyššie.

Návrhy účastníkov konania

- 20 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutia,
 - uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania.
- 21 Parlament podporovaný Španielskym kráľovstvom navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

Právne posúdenie

- 22 Na podporu svojej žaloby uvádzajú žalobcovia osem žalobných dôvodov.
- 23 Prvý žalobný dôvod je v podstate založený na nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí.
- 24 Druhý žalobný dôvod je založený na údajnom nedostatku právomoci vnútroštátneho orgánu, ktorý podal a zaslal Parlamentu žiadosti o zbavenie imunity žalobcov.
- 25 Tretí žalobný dôvod je v podstate založený na údajnom porušení zásady nestrannosti.
- 26 Štvrtý žalobný dôvod je v podstate založený na porušení práva byť vypočutý.
- 27 Piaty žalobný dôvod je založený na porušení zásad právnej istoty a lojálnej spolupráce, práva na účinnú súdnu ochranu a práva na obhajobu z dôvodu nedostatočnej jasnosti napadnutých rozhodnutí.
- 28 Šiesty žalobný dôvod je založený na porušení článku 343 ZFEÚ, článku 9 Protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Európskej únie, ktorý je pripojený k Zmluvám o EÚ a FEÚ (ďalej len „protokol č. 7“), a článku 5 ods. 2 Rokovacieho poriadku Parlamentu uplatniteľného na deviate volebné obdobie (2019 – 2024) v znení pred jeho zmenou rozhodnutím Parlamentu zo 17. januára 2023 (ďalej len „rokovací poriadok“), keďže Parlament porušil hranice svojej právomoci zbaviť imunity svojich poslancov.

- 29 Siedmy žalobný dôvod je založený na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania, keďže Parlament sa bezdôvodne odchyľil od svojej predchádzajúcej praxe, alebo na nesprávnom posúdení *fumus persecutionis*.
- 30 Ôsmy žalobný dôvod je založený na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania v rozsahu, v akom Parlament napadnutými rozhodnutiami po prvý raz povolil vyšetrovaciu väzbu svojich poslancov.
- 31 Keďže šiesty žalobný dôvod v podstate obsahuje výhrady založené na údajných nesprávnych právnych a skutkových posúdeniach, ktorými je postihnuté preskúmanie *fumus persecutionis* Parlamentom, budú tieto výhrady posúdené spolu so siedmym žalobným dôvodom. Okrem toho Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať štvrtý a následne tretí žalobný dôvod až nakoniec po preskúmaní ôsmeho žalobného dôvodu.

O prípustnosti odkazov na prílohy

- 32 Parlament predovšetkým spochybnil prípustnosť niektorých tvrdení žalobcov v rozsahu, v akom sa nachádzajú len v prílohách ich písomností.
- 33 Podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktorý sa uplatní na Všeobecný súd na základe článku 53 prvého odseku tohto štatútu, a článku 76 písm. d) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu musí žaloba obsahovať najmä návrhy a zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že toto zhrnutie musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť si obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe, a to prípadne bez ďalších podporných informácií. Aj keď text žaloby môže byť v konkrétnych bodoch podporený a doplnený odkazmi na určité časti priložených dokumentov, všeobecný odkaz na iné písomnosti, aj keď tvoria jej prílohu, nemôže nahradiť nedostatok podstatných častí právnej argumentácie, ktorá tvorí náležitosť žaloby (pozri rozsudok z 11. septembra 2014, MasterCard a i./Komisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, bod 40 a citovanú judikatúru).
- 34 Okrem toho Všeobecnému súdu neprináleží, aby v prílohách vyhľadával a identifikoval dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za základ žaloby, keďže prílohy majú výlučne dôkaznú a podpornú funkciu (pozri rozsudok z 20. októbra 2021, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Komisia, T-191/16, neuvverejnený, EU:T:2021:707, bod 21 a citovanú judikatúru). Táto čisto dôkazná a podporná funkcia príloh znamená, že v rozsahu, v akom prílohy obsahujú právne skutočnosti, na ktorých sú založené niektoré žalobné dôvody uvedené v žalobe, musia byť tieto skutočnosti uvedené v samotnom znení žaloby alebo v ňom musia byť prinajmenšom dostatočne označené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 99). Prílohy preto nemôžu slúžiť na predkladanie dôvodov, ktoré sú len súhrnne opísané v žalobe, a uvádzať výhrady alebo tvrdenia, ktoré v žalobe nie sú obsiahnuté (pozri rozsudok z 29. marca 2012, Telefónica a Telefónica de España/Komisia, T-336/07, EU:T:2012:172, bod 60 a citovanú judikatúru).
- 35 Tento výklad článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku sa týka aj podmienok prípustnosti repliky, ktorá je podľa článku 83 toho istého rokovacieho poriadku určená na doplnenie žaloby (pozri rozsudok z 29. marca 2012, Telefónica a Telefónica de España/Komisia, T-336/07, EU:T:2012:172, bod 61 a citovanú judikatúru).

- 36 V prejednávanej veci žalobcovia vo svojich písomných podaniach viackrát odkázali na dokumenty, niekedy rozsiahle, ktoré boli k nim pripojené. Dokumenty, na ktoré sa odvolávajú niektoré odkazy, však nemajú za cieľ len podložiť a doplniť v konkrétnych bodoch určité tvrdenia obsiahnuté v texte vyjadrenia, ku ktorému sú pripojené, ale obsahujú samotné vysvetlenie znenia týchto tvrdení, takže bez analýzy týchto dokumentov nie sú zrozumiteľné.
- 37 Z toho vyplýva, že v súlade s judikatúrou pripomenutou v bodoch 33 až 35 vyššie prílohy predložené žalobcami budú zohľadnené len v rozsahu, v akom podporujú alebo dopĺňajú žalobné dôvody alebo tvrdenia výslovne uvedené v texte ich písomných podaní a v akom je možné presne určiť, ktoré skutočnosti obsiahnuté v týchto prílohách podporujú alebo dopĺňajú žalobné dôvody alebo tvrdenia.

O veci samej

Právny rámec

– Právo Únie

- 38 Článok 343 ZFEÚ stanovuje, že „Únia požíva na území členských štátov výsady a imunity nevyhnutné pre plnenie svojich úloh za podmienok stanovených v Protokole [č. 7]“.
- 39 Kapitola III protokolu č. 7 týkajúca sa „členov Európskeho parlamentu“ obsahuje najmä článok 8, ktorý stanovuje:
- „Členovia Európskeho parlamentu nepodliehajú žiadnej forme vyšetrovania, zadržania alebo súdneho stíhania vo vzťahu k vyjadreným názorom alebo hlasovaniu pri výkone svojich úloh.“
- 40 Článok 9 protokolu č. 7, ktorý sa nachádza v tej istej kapitole, stanovuje:
- „Členovia Európskeho parlamentu požívajú v priebehu zasadnutia:
- a) na území ich vlastného štátu imunitu priznanú členom ich parlamentu;
 - b) na území ktoréhokoľvek iného členského štátu imunitu proti zadržaniu a právomoci súdov.
- Imunita sa obdobne vzťahuje na členov Európskeho parlamentu počas ich cesty z miesta a do miesta jeho zasadnutia.
- Imunita sa neuplatní, ak je člen Európskeho parlamentu pristihnutý pri páchaní trestného činu, a tiež nezabráni Európskemu parlamentu vo výkone jeho práva zbaviť imunity niektorého zo svojich členov.“
- 41 Kapitola VII protokolu č. 7, nazvaná „Všeobecné ustanovenia“, obsahuje najmä článok 18, podľa ktorého:
- „Orgány Únie postupujú pri uplatňovaní tohoto protokolu v zhode s príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov.“

42 Článok 5 rokovacieho poriadku, nazvaný „Výsady a imunity“, stanovuje:

„1. Poslanci požívajú výsady a imunity stanovené v Protokole [č. 7].

2. Pri výkone svojich právomocí týkajúcich sa výsad a imunit Parlament koná v záujme zachovania svojej integrity ako demokratického zákonodarného zhromaždenia a zabezpečenia nezávislosti svojich poslancov pri výkone ich povinností. Poslanecká imunita nie je osobná výsada poslanca, ale záruka nezávislosti Parlamentu ako celku a jeho poslancov.

...“

43 Článok 6 rokovacieho poriadku, nazvaný „Zbavenie imunity“, stanovuje:

„1. Každá žiadosť o zbavenie imunity sa posudzuje v súlade s článkami 7, 8 a 9 Protokolu č. 7... a v súlade so zásadami uvedenými v článku 5 ods. 2 tohto rokovacieho poriadku.

...“

44 Článok 9 rokovacieho poriadku, nazvaný „Imunitné konanie“, stanovuje:

„1. Každá žiadosť o zbavenie poslanca imunity, ktorú predloží predsedovi Parlamentu príslušný orgán členského štátu, alebo každá žiadosť poslanca alebo bývalého poslanca o ochranu výsad a imunit, sa oznámi v pléne a postúpi gestorskému výboru.

...

3. Výbor bezodkladne posúdi žiadosti o zbavenie imunity alebo žiadosti o ochranu výsad a imunit, avšak s prihliadnutím na ich relatívnu zložitú.

4. Výbor pripraví návrh odôvodneného rozhodnutia, v ktorom odporučí prijatie alebo zamietnutie žiadosti o zbavenie imunity alebo o ochranu výsad a imunit. Pozmeňujúce návrhy nie sú prípustné. Ak sa návrh zamietne, za prijaté sa považuje rozhodnutie s opačným významom.

5. Výbor môže požiadať príslušný orgán o poskytnutie všetkých informácií alebo vysvetlení, ktoré výbor považuje za potrebné na zaujatie stanoviska k zbaveniu alebo ochrane imunity.

6. Dotknutému poslancovi sa poskytne možnosť byť vypočutý a tento poslanec môže predložiť všetky dokumenty alebo iné písomné dôkazy, ktoré považuje za dôležité.

...

7. Ak je žiadosť o zbavenie alebo ochranu imunity založená na viacerých obvineniach, každé z nich môže byť predmetom samostatného rozhodnutia. V správe výboru sa môže vo výnimočných prípadoch navrhnúť, aby sa zbavenie alebo ochrana imunity výhradne vzťahovali na trestné konanie a aby bol poslanec až do vynesenia konečného rozsudku chránený pred každou formou zadržania, vyšetrovacej väzby alebo iným opatrením, ktoré by mu bránilo vykonávať povinnosti vyplývajúce z jeho mandátu.

8. Výbor môže predložiť odôvodnené stanovisko týkajúce sa príslušnosti daného orgánu a prípustnosti žiadosti, ale za žiadnych okolností sa nevyslovuje o vine či nevine poslanca alebo

o tom, či názory alebo činy pripisované poslancovi odôvodňujú trestné stíhanie, a to ani v prípade, ak výbor pri posudzovaní žiadosti nadobudol podrobnú znalosť skutkových okolností prípadu.

...

12. Parlament preskúma len žiadosti o zbavenie poslanca imunity, ktoré mu predložili justičné orgány alebo stále zastúpenia členských štátov.

13. Výbor vypracuje zásady uplatňovania tohto článku.

14. Všetky otázky týkajúce sa rozsahu výsad a imunit poslancov predložené zo strany príslušného orgánu sa preskúmajú v súlade s hore uvedenými ustanoveniami.“

– *Španielske právo*

45 Článok 71 španielskej ústavy stanovuje:

„1. Poslanci a senátori sú v súvislosti s názormi vyjadrenými pri výkone svojich funkcií nedotknuteľní.

2. Počas svojho funkčného obdobia požívajú poslanci a senátori imunitu a môžu byť zatknutí len v prípade, že sú pristihnutí pri páchaní trestného činu. Nemôžu byť obvinení ani postavení pred súd bez predchádzajúceho súhlasu príslušnej komory.

3. V trestných konaniach začatých proti poslancom alebo senátorom je príslušný trestný senát Tribunal Supremo [(Najvyšší súd)].

...“

46 Články 750 až 753 Ley de Enjuiciamiento Criminal (trestný poriadok) znejú takto:

„*Článok 750*

Sudca alebo súd, ktorý vidí dôvody na trestné stíhanie senátora alebo poslanca Cortes [Senát a Poslanecká snemovňa (Španielsko)] pre trestný čin, je povinný zdržať sa takéhoto konania počas zasadnutia [Senátu a Poslaneckej snemovne], až kým nezíska príslušné povolenie komory, ktorej je dotknutá osoba členom.

Článok 751

Ak bol senátor alebo poslanec prichytený pri páchaní trestného činu, môže byť zadržaný a trestne stíhaný bez povolenia uvedeného v predchádzajúcom článku; do dvadsiatich štyroch hodín od zadržania alebo začatia trestného stíhania však musí byť informovaná komora, ktorej je dotknutá osoba členom.

Príslušná komora je tiež informovaná o každom prebiehajúcom trestnom konaní proti osobe, ktorá je počas svojho trestného stíhania zvolená za senátora alebo poslanca.

Článok 752

Ak je proti senátorovi alebo poslancovi začaté trestné konanie počas obdobia, keď parlament nezasadá, sudca alebo súd, ktorý vedie trestné konanie, musí okamžite informovať príslušnú komoru.

To isté platí, ak bolo proti zvolenému senátorovi alebo poslancovi začaté trestné stíhanie pred zasadaním [Senátu alebo Poslaneckej snemovne].

Článok 753

V každom prípade tajomník preruší trestné konanie odo dňa, keď boli [Senát a Poslanecká snemovňa] informované, bez ohľadu na to, či zasadať alebo nie, pričom aktuálny stav vecí sa zachová, až kým príslušná komora nerozhodne, ako považuje za vhodné.“

- 47 Reglamento del Senado (Rokovací poriadok Senátu) z 3. mája 1994 (BOE č. 114 z 13. mája 1994, s. 14687) vo svojom článku 22 ods. 1 stanovuje:

„Počas svojho funkčného obdobia požívajú senátori imunitu a môžu byť zadržaní alebo zatknutí len v prípade, že sú pristihnutí pri páchaní trestného činu. Zadržanie alebo zatknutie sa bezodkladne oznámi predsedníctvu Senátu.

Senátorov nemožno obviňovať ani postaviť pred súd bez predchádzajúceho súhlasu Senátu vydaného na základe príslušnej žiadosti o zbavenie imunity. Takýto súhlas sa vyžaduje aj v prípade, že sa osoba stane senátorom v čase, keď je voči nej vedené vyšetrovanie alebo trestné konanie.“

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí

- 48 Žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia nie sú dostatočne odôvodnené. Po prvé Parlament neodpovedal na ich pripomienky týkajúce sa tak zistených procesných nezrovnalostí, ako aj dôvodnosti žiadostí o zbavenie imunity, ani sa nevyjadril k uplatneniu ustanovení článku 9 ods. 7 rokovacieho poriadku. Po druhé napadnuté rozhodnutia vôbec neodkazujú na Chartu základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) vrátane jej článku 52, a to napriek pripomienkam, ktoré uviedli v súvislosti s jej porušením. Po tretie neobsahujú nijaké odôvodnenie, pokiaľ ide o vplyv ich zbavenia imunity na riadne fungovanie Parlamentu. Po štvrté Parlament neodôvodnil svoj záver, pokiaľ ide o neexistenciu *fumus persecutionis*.
- 49 Parlament podporovaný Španielskym kráľovstvom tieto tvrdenia spochybňuje.
- 50 Podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie aktov inštitúcií Únie požadované článkom 296 ZFEÚ musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt vydala, aby dotknuté osoby mohli spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušný súd mohol vykonať preskúmanie. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na všetky okolnosti veci, najmä na obsah aktu, povahu uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý na získaní takýchto vysvetlení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne dotýka (pozri rozsudok z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16 a citovanú judikatúru).

- 51 Nie je potrebné, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posudzovať nielen vzhľadom na jeho znenie, ale aj na jeho kontext, ako aj na všetky právne pravidlá upravujúce dotknutú oblasť (pozri rozsudok z 11. júna 2020, Komisia/Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, bod 29 a citovanú judikatúru). Dotknutá inštitúcia predovšetkým nie je povinná zaujať stanovisko ku všetkým tvrdeniam, ktoré pred ňou uviedli dotknuté osoby, pokiaľ uvedie skutočnosti a právne úvahy, ktoré majú zásadný význam pre štruktúru jej rozhodnutia (pozri rozsudok z 30. júna 2022, Fakro/Komisia, C-149/21 P, neuvěřený, EU:C:2022:517, bod 190; pozri tiež rozsudky z 30. apríla 2014, Hagenmeyer a Hahn/Komisia, T-17/12, EU:T:2014:234, bod 173 a citovanú judikatúru, a z 28. novembra 2019, Mélin/Parlament, T-726/18, neuvěřený, EU:T:2019:816, bod 25).
- 52 Povinnosť odôvodnenia predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú treba odlíšiť od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá sa týka zákonnosti dotknutého aktu z vecného hľadiska (pozri rozsudok z 5. mája 2022, Komisia/Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, bod 69 a citovanú judikatúru).
- 53 Vo svetle týchto úvah treba určiť, či sú napadnuté rozhodnutia dostatočne odôvodnené.
- 54 V prejednávanej veci sú napadnuté rozhodnutia veľmi podobné s výnimkou mien dotknutých poslancov, dátumu prijatia určitých súdnych aktov a, pokiaľ ide o tretiu žalobkyňu, okolností jej zvolenia do Parlamentu a skutočnosti, že v predmetnom trestnom konaní je stíhaná výlučne za údajný trestný čin rozvracania štátu.
- 55 V týchto rozhodnutiach Parlament v bode A v podstate uviedol, že predseda trestného senátu Tribunal Supremo (Najvyšší súd) mu predložil žiadosti o zbavenie žalobcov imunity upravenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7, ktoré boli podané v rámci predmetného trestného konania. V bodoch F a G uviedol, že nemá právomoc rozhodovať o relevantnosti trestného konania ani spochybňovať dôvodnosť vnútroštátnych súdnych systémov. Rovnako v bode H uviedol, že nemá právomoc posudzovať alebo spochybňovať právomoc vnútroštátnych súdnych orgánov, ktoré vedú predmetné trestné konanie. V bode I poukázal na to, že trestný senát Tribunal Supremo (Najvyšší súd) je podľa španielskeho práva, ako ho vykladajú vnútroštátne súdy a ako ho Španielske kráľovstvo oznámilo Parlamentu, príslušným orgánom na podanie žiadosti o zbavenie imunity poslanca Parlamentu.
- 56 Okrem toho Parlament v bode J uviedol, že článok 8 protokolu č. 7 sa neuplatní, lebo predmetné skutočnosti sa netýkajú vyjadrených názorov alebo hlasovania poslancov pri výkone ich funkcie.
- 57 Parlament následne preskúmal imunitu stanovenú v článku 9 prvom odseku tohto protokolu. V bodoch K až N poukázal na to, že podľa žiadostí o zbavenie imunity článok 71 španielskej ústavy nepožaduje povolenie Parlamentu na pokračovanie trestného konania vedeného proti osobe, ktorá sa stala poslancom parlamentu po svojom obvinení, a preto nie je potrebné žiadať o zbavenie imunity podľa článku 9 prvého odseku písm. a) protokolu č. 7. Ďalej uviedol, že mu neprináleží vykladať vnútroštátne pravidlá týkajúce sa imunity poslancov (bod N).
- 58 Nakoniec v bodoch O až W Parlament preskúmal, či je potrebné zbavenie imunity stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7. V tejto súvislosti v podstate uviedol, že na žalobcov boli vydané zatykače, najmä európske, ktorých zákonnosť potvrdili vnútroštátne súdy, a žiadosti o zbavenie imunity mali umožniť ich vykonanie (bod P). Domnieval sa, že obvinenie vznesené proti žalobcom zjavne nesúvisí s ich poslanceckou funkciou, ale s ich predchádzajúcimi

funkciami v Katalánsku (bod T), že toto obvinenie sa týka aj iných osôb, ktoré nie sú poslancami Európskeho parlamentu (bod U), a že nemožno tvrdiť, že predmetné trestné konanie bolo začaté s cieľom poškodiť politickú činnosť žalobcov ako poslancov Európskeho parlamentu (*fumus persecutionis*), lebo tak vytýkané skutočnosti, ako aj uvedené konanie pochádzajú z obdobia, keď bolo zvolenie žalobcov za poslancov Parlamentu ešte hypotetické (body V a W). V dôsledku toho Parlament zbavil žalobcov imunity stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7.

- 59 Na úvod treba pripomenúť, že podľa judikatúry uvedenej v bode 51 vyššie skutočnosť, že napadnuté rozhodnutia sa nevyjadrujú k písomným pripomienkam žalobcov, nemôže sama osebe preukázať, že Parlament porušil požiadavku odôvodnenia. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ani počet, ani význam tvrdení a dokumentov predložených žalobcami nemôžu zmeniť rozsah povinnosti odôvodnenia, ktorá prináleží Parlamentu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2008, *Chronopost a La Poste/UFEX a i.*, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 96).
- 60 Žalobcovia ďalej po prvé tvrdia, že napadnuté rozhodnutia neodpovedajú na ich písomné pripomienky týkajúce sa dôvodnosti žiadostí o zbavenie imunity, hoci tieto pripomienky sú v priamom rozpore s odôvodnením týchto rozhodnutí.
- 61 V tejto súvislosti z napadnutých rozhodnutí, ktorých podstata je pripomenutá v bodoch 55 až 58 vyššie, vyplýva, ich bod I obsahuje dôvody, pre ktoré Parlament implicitne zamietol tvrdenie žalobcov založené na neprípustnosti žiadostí o zbavenie imunity z dôvodu nedostatku právomoci Tribunal Supremo (Najvyšší súd) na ich podanie. V bodoch M a N Parlament tiež implicitne odpovedal na tvrdenie, podľa ktorého Parlament nepovolil trestné konanie v Španielsku. Rovnako body F a G implicitne odpovedajú na tvrdenia žalobcov spochybňujúce vhodnosť stíhania vzhľadom na vytýkané skutočnosti. V zostávajúcej časti z analýzy uvedenej v bodoch O až W napadnutých rozhodnutí vyplýva, že námietky týkajúce sa politického prenasledovania, výnimočnej povahy predmetných vecí, časovej postupnosti udalostí, riadneho fungovania Parlamentu, najmä jeho integrity a nezávislosti, neprimeranej povahy zbavenia imunity za okolností prejednávanej veci, ako aj rôznych precedensov, na ktoré sa žalobcovia odvolávajú, boli zamietnuté z dôvodu, že *fumus persecutionis*, t. j. existenciu skutkových okolností naznačujúcich, že predmetné súdne konanie bolo začaté so zámerom poškodiť činnosť poslancov, a teda aj činnosť Parlamentu, možno vylúčiť. V tejto súvislosti na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, sú dôvody odôvodňujúce vylúčenie *fumus persecutionis* dostatočne jasné z bodov T až V napadnutých rozhodnutí.
- 62 Okrem toho je pravda, že napadnuté rozhodnutia výslovne nerozhodujú o uplatnení článku 9 ods. 7 rokovacieho poriadku (pozri bod 44 vyššie), na ktorý sa odvolávajú žalobcovia a podľa ktorého môže Výbor pre právne veci výnimočne navrhnúť, aby sa zbavenie imunity vzťahovalo výlučne na trestné konanie a aby bol poslanec až do vynesenia konečného rozsudku chránený pred každou formou zadržania, vyšetrovacej väzby alebo iným opatrením, ktoré by mu bránilo vykonávať povinnosti vyplývajúce z jeho mandátu. Keďže však odôvodnenie aktu treba posudzovať s ohľadom na jeho kontext (pozri bod 51 vyššie), skutočnosť, že zbavenie imunity žalobcov malo za cieľ výkon európskych zatykačov vydaných na účely pokračovania takého trestného konania vedeného voči nim, aké je uvedené najmä v bodoch B a P týchto rozhodnutí, umožňuje pochopiť dôvody, pre ktoré Parlament neuplatnil tento článok, ktorého znenie navyše stanovuje, že jeho vykonanie je výnimočné.

- 63 Po druhé žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia neodpovedali na ich písomné pripomienky predovšetkým zo 16., 23. a 24. novembra 2020 týkajúce sa údajných procesných nezrovnalostí, najmä vymenovania jediného spravodajcu v rámci Výboru pre právne veci, ktorý sa zaoberal všetkými tromi žiadosťami o zbavenie imunity, a nedostatku nestrannosti spravodajcu a predsedu tohto výboru.
- 64 Na úvod treba uviesť, že vnútorné pravidlá Parlamentu a Výboru pre právne veci týkajúce sa skúmania žiadostí o zbavenie imunity neupravujú nijaký postup na napadnutie vymenovania spravodajcu povereného vecou týkajúcou sa imunity týmto výborom alebo vymenovania predsedníctva schôdze, na ktorej úradujúci predseda posudzuje túto záležitosť.
- 65 V prejednávanej veci napadnuté rozhodnutia neobsahujú výslovnú odpoveď ani odkaz na tvrdenia žalobcov týkajúce sa údajných procesných nezrovnalostí uvedených v bode 63 vyššie. Vzhľadom na to, že bol ponechaný jediný spravodajca na preskúmanie všetkých troch žiadostí o zbavenie imunity, ako aj španielsky predseda Výboru pre právne veci, však tento výbor nevyhnutne považoval procesné nezrovnalosti uvádzané žalobcami za nedôvodné. Skutočnosť, že Parlament neodôvodnil takýto záver, však nemá vplyv na jasnosť úvah, ktoré ho viedli k zbaveniu imunity žalobcov, ani nebráni Všeobecnému súdu v preskúmaní zákonnosti týchto údajných nezrovnalostí, ktoré budú posúdené v rámci tretieho žalobného dôvodu.
- 66 Okrem toho, ak žalobcovia tvrdia, že skutočnosť, že Parlament neodpovedal na ich žiadosti o preklad dokumentov, ktoré predložili, aby boli oznámené členom Výboru pre právne veci, má vplyv na odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, takéto tvrdenie treba zamietnuť. Vnútorné predpisy Parlamentu a Výboru pre právne veci totiž neupravujú možnosť, aby dotknutý poslanec alebo jeho zástupca požiadal o preklad dokumentu predloženého v rámci skúmania žiadosti o zbavenie imunity. Okrem toho existencia žiadosti o preklad nepatrí medzi skutkové okolnosti a právne úvahy, ktoré majú podstatný význam pre systematiku rozhodnutia a ku ktorým Parlament v tomto rozhodnutí musí zaujať výslovné stanovisko.
- 67 Po tretie skutočnosť, že napadnuté rozhodnutia neobsahujú nijaký odkaz na Chartu a najmä na jej článok 52, nemôže charakterizovať nedostatočné odôvodnenie napriek tvrdeniam, ktoré v tejto súvislosti uviedli žalobcovia. Parlament totiž na jednej strane nie je povinný odpovedať na všetky tvrdenia žalobcov (pozri bod 51 vyššie). Na druhej strane otázka súladu napadnutých rozhodnutí s ustanoveniami Charty je vecou posúdenia ich dôvodnosti a bude preskúmaná v rámci žalobných dôvodov vo veci samej uvedených žalobcami.
- 68 V dôsledku toho treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutia umožňujú žalobcom oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré boli zbavení imunity, a príslušnému súdu poskytujú dostatočné informácie na vykonanie preskúmania.
- 69 Prvý žalobný dôvod sa preto musí zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci vnútroštátneho orgánu, ktorý vydal a zaslal Parlamentu žiadosti o zbavenie žalobcov imunity

- 70 Žalobcovia tvrdia, že Parlament si nesplnil povinnosť overiť právomoc vnútroštátneho orgánu, ktorý podal žiadosti o zbavenie imunity.

- 71 V tejto súvislosti žalobcovia tvrdia, že Tribunal Supremo (Najvyšší súd) nie je príslušným orgánom na podávanie žiadostí o zbavenie imunity. Vysvetľujú, že tento súd sa domnieval, že hoci mu nijaké ustanovenie výslovne nepriznáva takúto právomoc vo vzťahu k poslancovi Európskeho parlamentu zvolenému za Španielske kráľovstvo, táto právomoc je založená na analogickom uplatnení vnútroštátneho práva podľa článku 9 prvého odseku písm. a) protokolu č. 7, konkrétne článku 71 ods. 3 španielskej ústavy, ktorý mu udeľuje právomoc vyšetrovať, súdiť a žiadať o zbavenie imunity poslancov španielskeho parlamentu. Uvedený súd sa tiež domnieval, že takéto analogické uplatnenie je vylúčené, pokiaľ ide o poslancov Európskeho parlamentu zvolených za iný členský štát, v prípade ktorých musí požiadať o zbavenie imunity územne príslušný španielsky súd. Podľa žalobcov je tento výklad zo strany Tribunal Supremo (Najvyšší súd) nesprávny a porušuje články 20, 21 a 47 Charty. Nedostatok právomoci Tribunal Supremo (Najvyšší súd) už uznal Cour d'appel de Bruxelles (Odvolací súd Brusel, Belgicko) a pracovná skupina pre svojvoľné zadržiavanie zriadená Valným zhromaždením Organizácie Spojených národov. Žalobcovia v replike ďalej uvádzajú, že výklad Tribunal Supremo (Najvyšší súd) je o to prekvapivejší, že sa zakladá na článku 9 prvom odseku písm. a) protokolu č. 7, ktorého uplatnenie na nich však tento súd odmieta. Pripomínajú, že Tribunal Supremo (Najvyšší súd) v tejto súvislosti systematicky odmieta položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku.
- 72 Žalobcovia tvrdia, že Parlament nie je viazaný týmto výkladom Tribunal Supremo (Najvyšší súd), ktorého opodstatnenosť mu prináleží preskúmať. Domnievajú sa, že aj keby bola preukázaná skutočnosť, že Parlament posúdil právomoc vnútroštátnych orgánov z hľadiska oznámení Španielskeho kráľovstva z 11. júna 2014 a 30. septembra 2020, ktoré nie sú v napadnutých rozhodnutiach ani spomenuté, nemožno to považovať za preskúmanie vzhľadom na špekulatívnu a čisto orientačnú povahu týchto oznámení.
- 73 Parlament tým, že nevykonal takéto preskúmanie, podľa žalobcov porušil článok 9 ods. 1 rokovacieho poriadku v spojení s článkom 9 prvým odsekom písm. a) protokolu č. 7, ako aj články 20, 21 a 47 Charty v spojení so zásadami rovnosti zaobchádzania a efektivity práva Únie.
- 74 Okrem toho žalobcovia poukazujú na to, že článok 756 trestného poriadku stanovuje, že žiadosť o zbavenie imunity sa podáva prostredníctvom ministerstva spravodlivosti, čo sa nestalo.
- 75 Parlament a Španielske kráľovstvo spochybňujú túto argumentáciu.
- 76 Po prvé, pokiaľ ide o orgán príslušný oznámiť Parlamentu žiadosť o zbavenie imunity, žalobcovia tvrdia, že ako bolo potvrdené na pojednávaní, žiadosť o zbavenie imunity podal orgán, ktorý nie je príslušný. Uvádzajú, že podľa článku 756 trestného poriadku mali byť také žiadosti podané prostredníctvom ministerstva spravodlivosti.
- 77 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Parlament v rámci svojej vnútornej organizačnej právomoci podľa článku 232 ZFEÚ rozhodol, ako vyplýva z článku 9 ods. 12 rokovacieho poriadku, že žiadosti o zbavenie poslanca imunity mu musia zasielať súdne orgány alebo stále zastúpenie členského štátu, pričom neodkázal na vnútroštátne právo. Toto ustanovenie, ktorého zákonnosť žalobcovia nespochybňujú, bolo v prejednávanej veci dodržané, keďže žiadosti o zbavenie imunity oznámil Parlamentu predseda Tribunal Supremo (Najvyšší súd), ako je pripomenuté v prvej zarážke úvodných ustanovení napadnutých rozhodnutí.
- 78 V dôsledku toho treba zamietnuť výhradu uvedenú v bode 76 vyššie.

- 79 Po druhé, pokiaľ ide o orgán príslušný podať žiadosť o zbavenie imunity, treba pripomenúť, že podľa článku 9 ods. 1 rokovacieho poriadku je predseda povinný oznámiť plénu každú žiadosť o zbavenie poslanca imunity, ktorú mu podá príslušný orgán členského štátu, a postúpiť ju gestorskému výboru. Podľa článku 9 ods. 8 rokovacieho poriadku môže gestorský výbor Parlamentu pri skúmaní tejto žiadosti vydať odôvodnené stanovisko k právomoci dotknutého orgánu a k prípustnosti žiadosti. Podľa týchto ustanovení prináleží Parlamentu, aby sa ubezpečil o právomoci orgánu, ktorý podal žiadosti o zbavenie imunity.
- 80 V prípade neexistencie ustanovenia práva Únie určujúceho orgán, ktorý má právomoc požiadať o zbavenie poslanca Parlamentu imunity, prináleží každému členskému štátu, aby tento orgán určil v rámci svojej procesnej autonómie. Také určenie teda patrí výlučne do pôsobnosti vnútroštátneho práva.
- 81 V tejto súvislosti Parlament požiadal každý členský štát, aby určil orgán s právomocou požiadať o zbavenie poslanca Parlamentu imunity. Oznámením z 11. júna 2014, ktoré predsedovi Parlamentu zaslal stály predstaviteľ Španielskeho kráľovstva pri Európskej únii, španielska vláda uviedla, že vzhľadom na neexistenciu ustanovenia španielskeho práva určujúceho tento orgán sa možno čisto orientačne domnievať, že ide o ten istý orgán ako ten, ktorý má právomoc požiadať o zbavenie imunity španielskych poslancov a senátorov, konkrétne o predsedu Tribunal Supremo (Najvyšší súd).
- 82 V druhom oznámení z 30. septembra 2020 španielska vláda objasnila, že článok 71 španielskej ústavy (pozri bod 45 vyššie) a článok 57 Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial (organický zákon 6/85 o súdnej moci) zverujú trestné konanie proti španielskym poslancom a senátorom Tribunal Supremo (Najvyšší súd) a že v tejto súvislosti a vzhľadom na nedávne precedensy bol predseda trestného senátu Tribunal Supremo (Najvyšší súd), konajúci prostredníctvom predsedu tohto súdu, určený ako orgán príslušný na podanie žiadosti o zbavenie poslanca Európskeho parlamentu imunity.
- 83 V prejednávanej veci Parlament v bode I napadnutých rozhodnutí uviedol, že trestný senát Tribunal Supremo (Najvyšší súd) je podľa španielskeho práva, ako ho vykladajú vnútroštátne súdy a ako ho Španielske kráľovstvo oznámilo Parlamentu, príslušným orgánom na podanie žiadosti o zbavenie imunity poslanca Parlamentu.
- 84 Žalobcovia nespochybňujú skutočnosť, že oznámenie z 30. septembra 2020 odráža stav vnútroštátnej judikatúry týkajúcej sa orgánu príslušného požiadať o zbavenie imunity poslanca Parlamentu zvoleného za Španielske kráľovstvo. Rozsudky uvádzané žalobcami, v ktorých Tribunal Supremo (Najvyšší súd) konštatoval svoju nepríslušnosť domáhať sa zbavenia imunity poslanca Parlamentu, sa totiž týkajú prípadu poslancov Európskeho parlamentu, ktorí neboli zvolení za Španielske kráľovstvo. Žalobcovia naopak tvrdia, že Parlament nevykonal preskúmanie, ktoré mal v tejto súvislosti vykonať, pričom uvádzajú, že vzhľadom na skutočnosti, ktoré predložili Výboru pre právne veci, mal preskúmať zlučiteľnosť tejto vnútroštátnej judikatúry s právom Únie, najmä s Chartou, a to tým viac, že vychádza z výkladu článku 9 prvého odseku písm. a) protokolu č. 7.
- 85 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 5 ods. 1 a článku 13 ods. 2 ZEÚ Parlament koná v medziach právomocí, ktoré mu zverujú Zmluvy. Nijaké ustanovenie práva Únie, najmä protokolu č. 7, však nepriznáva Parlamentu právomoc posúdiť zlučiteľnosť volby členských štátov, pokiaľ ide o určenie orgánu príslušného na podanie žiadosti o zbavenie imunity, ktorá

patrí do vnútroštátneho práva, s právom Únie (pozri bod 80). Vnútroštátnym súdom prináleží, aby rozhodli o tejto zlučiteľnosti, prípadne po podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru.

- 86 Ďalej rozsudok z 19. decembra 2018, Berlusconi a Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), na ktorý sa odvolávajú žalobcovia, nie je v prejednávanej veci relevantný. Týka sa súdneho preskúmania aktov, ktorými sa začína konanie, prípravných aktov alebo nezáväzných návrhov prijatých vnútroštátnymi orgánmi v rámci správnych konaní vedúcich k prijatiu aktu EÚ. Súdny dvor rozhodol, že súdy Únie majú ako jediné právomoc skúmať zákonnosť konečného rozhodnutia, pričom v rámci tohto skúmania posudzujú prípadné vady postihujúce zákonnosť uvedených prípravných aktov, ktoré môžu svojou povahou ovplyvniť platnosť konečného rozhodnutia (rozsudok z 19. decembra 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, body 43 a 44). Sporné žiadosti o zbavenie imunity sú však súčasťou trestného konania vedeného na vnútroštátnej úrovni, v ktorom konečná rozhodovacia právomoc prináleží príslušnému vnútroštátnemu súdu. Nepredstavujú teda prípravný akt, akt, ktorým sa začína konanie, ani nezáväzný návrh prijatý vnútroštátnymi orgánmi v rámci správneho konania, ktoré vedie k prijatiu aktu Únie v zmysle tohto rozsudku, ktorého súlad s právom prináleží preskúmať Parlamentu a prípadne Všeobecnému súdu. Žalobcovia okrem toho napadli zákonnosť žiadostí o zbavenie ich imunity na španielskych súdoch.
- 87 Rovnako rozsudky zo 17. mája 1972, Meinhardt/Komisia (24/71, EU:C:1972:37), a z 5. mája 2021, Falqui/Parlament (T-695/19, neuvverejnený, v odvolacom konaní, EU:T:2021:242), na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, nie sú v prejednávanej veci relevantné. Tieto veci sa totiž týkajú situácií, v ktorých inštitúcia Únie vykonáva vnútroštátne právne predpisy, na ktoré odkazuje právo Únie. To však nie je prípad Parlamentu, keď pri rozhodovaní o žiadosti o zbavenie imunity overuje, či mu bola predložená príslušným vnútroštátnym orgánom.
- 88 Z toho vyplýva, že žalobcovia nemôžu dôvodne tvrdiť, že Parlament bol povinný posúdiť zlučiteľnosť španielskej judikatúry týkajúcej sa orgánu, ktorý má právomoc požiadať o zbavenie imunity poslanca Európskeho parlamentu zvoleného za Španielske kráľovstvo, s právom Únie.
- 89 Druhý žalobný dôvod treba preto zamietnuť ako nedôvodný.

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad právnej istoty a lojálnej spolupráce, práva na účinnú súdnu ochranu a práva na obhajobu z dôvodu nejasnosti napadnutých rozhodnutí

- 90 Žalobcovia tvrdia, že zásada právnej istoty bola porušená z dôvodu, že pôsobnosť napadnutých rozhodnutí nie je jasná, a z toho vyplýva porušenie ich práva na účinnú súdnu ochranu a ich práva na obhajobu, ako aj porušenie zásady lojálnej spolupráce Parlamentu s členskými štátmi.
- 91 Piaty žalobný dôvod je v rozsahu, v akom sa týka porušenia zásady právnej istoty, v podstate založený na dvoch výhradách. Prvá výhrada je založená na tom, že napadnuté rozhodnutia nespresňujú, či ich pôsobnosť má alebo nemá byť obmedzená na konania o výkone európskych zatykačov, ktoré prebiehajú v čase podania žiadostí o zbavenie imunity, teda konania vedené v Belgicku a v Spojenom kráľovstve. Druhá výhrada je založená na tom, že Parlament po prvý raz zbavil len imunity stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7, nespresnil však, ako je toto zbavenie imunity zosúladené so zachovaním imunity stanovenej v článku 9 druhom odseku tohto protokolu.

- 92 Parlament a Španielske kráľovstvo tieto tvrdenia spochybňujú.
- 93 Na úvod treba pripomenúť, že cieľom zásady právnej istoty, ktorá je základnou zásadou práva Únie, je zabezpečiť predvídateľnosť situácií a právnych vzťahov, na ktoré sa vzťahuje právo Únie. Vyžaduje si najmä, aby každý akt prijatý inštitúciami Únie bol jasný a presný, aby sa dotknuté osoby mohli presne oboznámiť s právami a povinnosťami, ktoré z neho vyplývajú, a podľa toho konať (pozri rozsudky z 10. apríla 2014, *Areva a i./Komisia*, C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, bod 128 a citovanú judikatúru, a zo 7. marca 2018, *Gollnisch/Parlament*, T-624/16, neuvverejnený, EU:T:2018:121, bod 129 a citovanú judikatúru).
- *O prvej výhrade založenej na nejasnosti napadnutých rozhodnutí, pokiaľ ide o konania, na ktoré sa vzťahuje zbavenie imunity*
- 94 Žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia nie sú jasné, keďže nespresňujú konania, na ktoré sa vzťahuje zbavenie imunity. Žalobcovia sa domnievajú, keďže zbavenie ich imunity bolo požadované s cieľom pokračovať vo vykonávaní európskych zatykačov, ktoré v tom čase prebiehalo, napadnuté rozhodnutia môžu povoliť iba pokračovanie tohto výkonu v Belgicku v prípade prvého a druhého žalobcu a v Spojenom kráľovstve v prípade tretej žalobkyne, a nie vykonanie týchto zatykačov v akomkoľvek inom členskom štáte. Vyvodzujú z toho záver, že vzhľadom na to, že orgány Spojeného kráľovstva upustili od výkonu európskeho zatykača vydaného proti tretej žalobkyňi, už nie je potrebné rozhodnúť o žalobe v rozsahu, v akom ju podala táto žalobkyňa.
- 95 Na úvod treba uviesť, že napadnuté rozhodnutia podľa bodu 1 svojho výroku zbavujú žalobcov imunity stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7, teda imunity priznanej na území ktoréhokoľvek iného členského štátu ako Španielskeho kráľovstva, pričom nevyberajú nijaké konkrétne štáty.
- 96 Ďalej treba pripomenúť, že napadnuté rozhodnutia nadväzujú na žiadosti o zbavenie žalobcov imunity, ktoré boli podané prostredníctvom dvoch uznesení vyšetrujúceho sudcu trestného senátu Tribunal Supremo (Najvyšší súd) z 10. januára 2020 (prvý a druhý žalobca) a zo 4. februára 2020 (tretia žalobkyňa). V zhrnutí skutkového stavu týchto uznesení je uvedený najmä výňatok z uznesení z 10. januára 2020 (prvých dvoch žalobcov) a z 3. februára 2020 (tretia žalobkyňa), ktorými vyšetrujúci sudca trestného senátu Tribunal Supremo (Najvyšší súd) zamietol odvolania proti uzneseniam zo 14. októbra a 4. novembra 2019 o vydaní zatykačov proti žalobcom. V tomto výňatku sa najmä uvádza, že cieľom žiadostí o zbavenie imunity je zabezpečiť, aby výkon európskych zatykačov mohol „pokračovať“. Toto tvrdenie sa opakuje v bode P napadnutých rozhodnutí. V odôvodnení vyššie uvedených uznesení z 10. januára a 4. februára 2020 je konkrétne uvedené, že zbavenie žalobcov imunity stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7 sa požaduje, lebo táto imunita bráni vykonaniu európskych zatykačov vydaných proti žalobcom. Ďalej je v ňom uvedené, že zbavenie imunity uľahčí výkon trestného konania. V tomto kontexte žalobcovia nemôžu dôvodne tvrdiť, že cieľom žiadostí o zbavenie imunity bolo len umožniť výkon európskych zatykačov v Belgicku a v Spojenom kráľovstve.
- 97 Žalobcovia preto nemôžu dôvodne tvrdiť, že napadnuté rozhodnutia, vykladané nezávisle alebo v súvislosti so žiadosťami o zbavenie imunity, nie sú jasné, pokiaľ ide o konania, ktorých sa zbavenie imunity týka. Prvú výhradu preto treba zamietnuť.

– O druhej výhrade založenej na nejasnosti napadnutých rozhodnutí, pokiaľ ide o povahu opatrení, ktoré môžu byť prijaté v rámci výkonu európskych zatykačov

- 98 Žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia nie sú jasné, pokiaľ ide o presné opatrenia, ktoré by mohli byť prijaté v rámci postupov vykonávania európskych zatykačov. Uvádzajú, že tieto rozhodnutia by nemali umožňovať prijatie obmedzenia ich slobody, keďže na rozdiel od toho, čo tvrdí Španielske kráľovstvo, naďalej požívajú imunitu stanovenú v článku 9 druhom odseku protokolu č. 7. Rôzne výklady Parlamentu, Španielskeho kráľovstva a talianskych vykonávajúcich súdnych orgánov v tejto súvislosti potvrdzujú túto nejasnosť. Žalobcovia tiež zdôrazňujú bezprecedentnú povahu napadnutých rozhodnutí, ktorými ich Parlament zbavuje imunity stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7, nevyjadruje sa však k zachovaniu imunity upravenej v článku 9 druhom odseku tohto protokolu, čím vytvára úplnú právnu neistotu.
- 99 Na úvod treba pripomenúť, že výsady a imunity priznané Únii protokolom č. 7 majú funkčnú povahu v tom zmysle, že ich cieľom je predchádzať prekážkam fungovania a nezávislosti Únie, čo najmä znamená, že tieto výsady a imunity sa priznávajú výlučne v záujme Únie [pozri v tomto zmysle uznesenie z 29. marca 2012, Gollnisch/Parlament, C-569/11 P(R), neverejnené, EU:C:2012:199, bod 29, a rozsudok z 30. novembra 2021, LR Ğenerálprokuratúra, C-3/20, EU:C:2021:969, bod 57 a citovanú judikatúru]. Cieľom imunity je najmä zabezpečiť Parlamentu úplnú a účinnú ochranu pred prekážkami alebo rizikom narušenia jeho riadnej činnosti a nezávislosti (pozri rozsudok z 19. decembra 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, bod 82 a citovanú judikatúru). Parlamentu teda prináleží, aby pri výkone právomocí, ktoré má k dispozícii, zabezpečil účinnosť imunity (rozsudok z 19. marca 2010, Gollnisch/Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, bod 107). Na tento účel v súlade s článkom 5 ods. 2 a s článkom 6 rokovacieho poriadku (pozri body 42 a 43 vyššie) sa Parlament pri posudzovaní žiadosti o zbavenie imunity musí usilovať o zachovanie svojej integrity ako demokratického zákonodarného zhromaždenia a o zabezpečenie nezávislosti poslancov pri výkone ich povinností.
- 100 Ďalej, ak je Parlamentu doručená žiadosť o zbavenie imunity niektorého z jeho poslancov, musí po tom, čo mu prípadne členský štát, ako aj dotknutý poslanec poskytne objasnenia v súlade s článkom 9 ods. 5 a 6 rokovacieho poriadku, posúdiť situáciu tohto poslanca vzhľadom na skutočnosti, ktoré viedli k podaniu žiadosti. V tejto súvislosti musí Parlament najprv overiť, či tieto skutočnosti môžu patriť do pôsobnosti článku 8 protokolu č. 7 ako osobitného ustanovenia. Ak áno, Parlament musí konštatovať, že zbavenie imunity nie je možné. Len ak táto inštitúcia dospeje k záveru, že článok 8 protokolu sa neuplatní, musí následne overiť, či dotknutý poslanec v súvislosti so skutočnosťami, ktoré sa mu vytykajú, požíva imunitu stanovenú článkom 9 protokolu, a ak áno, rozhodnúť, či má alebo nemá byť zbavený tejto imunity na základe článku 9 tretieho odseku protokolu č. 7 (uznesenie z 12. novembra 2020, Jalkh/Parlament, C-792/18 P a C-793/18 P, neverejnené, EU:C:2020:911, bod 33, a rozsudok zo 17. januára 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, body 46 a 47).
- 101 V prejednávanej veci Parlament v napadnutých rozhodnutiach v bode A uviedol, že žiadosť o zbavenie imunity je založená na článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7.
- 102 V súlade s postupom opísaným v bode 100 vyššie Parlament preskúmal, či skutky vytykané žalobcom v predmetnom trestnom konaní patria do pôsobnosti článku 8 protokolu č. 7 a v bode J napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že to tak nie je.

- 103 Ďalej, pokiaľ ide o článok 9 protokolu č. 7, najmä v rozsahu, v akom cieľom žiadosti o zbavenie imunity bolo odstrániť prekážku zadržania žalobcov iným členským štátom ako Španielskym kráľovstvom s cieľom ich odovzdania Španielskeho kráľovstvu na účely pokračovania v predmetnom trestnom konaní, Parlament sa zaoberal imunitou stanovenou v článku 9 prvom odseku písm. a) uvedeného protokolu. V bode M napadnutých rozhodnutí uviedol, že podľa žiadostí o zbavenie imunity článok 71 španielskej ústavy nepožaduje povolenie parlamentu na pokračovanie v trestnom konaní proti osobe, ktorá sa stala poslancom po svojom obvinení, a že preto nie je potrebné žiadať o zbavenie imunity upravenej v tomto ustanovení. V bode N ďalej uviedol, že Parlamentu neprináleží vykladať vnútroštátne pravidlá týkajúce sa imunity poslancov. Ako Parlament potvrdil na pojednávaní, vzal tým na vedomie, že španielske právo, ako ho vykladajú španielske súdy, uplatniteľné na základe odkazu uvedeného v článku 9 prvom odseku písm. a) protokolu č. 7, nepriznáva žalobcom imunitu vo vzťahu k predmetným skutkovým okolnostiam.
- 104 Nakoniec v bode O napadnutých rozhodnutí Parlament preskúmal, či je v súlade so žiadosťou potrebné zbaviť žalobcov imunity stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7. V prvom bode výroku dospel k záveru, že to tak je.
- 105 V rozsahu, v akom Parlament musí v rámci svojich právomocí v oblasti imunity zabezpečiť jej potrebný účinok, z napadnutých rozhodnutí implicitne, ale nevyhnutne vyplýva, že sa domnieval, že iba imunita stanovená v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7 predstavuje prekážku zadržania a odovzdania žalobcov španielskym orgánom na základe sporných európskych zatykačov a že ich tejto imunity treba zbaviť.
- 106 Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, neexistencia zmienky o imunitě stanovenej v článku 9 druhom odseku protokolu č. 7 v napadnutých rozhodnutiach nemôže spôsobiť ich nejednoznačnosť. Na jednej strane totiž pri súčasnom stave svojej praxe Parlament zasadá nepretržite od otvorenia prvého zasadnutia až po jeho ukončenie, ku ktorému dochádza súčasne s otvorením prvej schôdze, ktorá sa koná po ďalších voľbách. Imunita stanovená v článku 9 prvom odseku protokolu č. 7, ktorá sa uplatňuje počas zasadnutí Parlamentu, sa teda vzťahuje na poslancov počas celého ich funkčného obdobia (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Szpunar vo veci Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:958, bod 83). Na druhej strane imunita upravená v článku 9 druhom odseku protokolu č. 7 v rozsahu, v akom zaručuje každému poslancovi možnosť dostaviť sa bez prekážok na prvé zasadnutie nového zákonodarného zboru, aby vykonal kroky nevyhnutné na to, aby sa mohol ujať svojho mandátu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, body 85 a 86), nie je predmetom prejednávanej veci, keďže príslušné španielske orgány tým, že požiadali o zbavenie žalobcov imunity, uznali ich postavenie poslancov Parlamentu a žalobcovia vykonávali svoj mandát.
- 107 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 106 vyššie za okolností prejednávanej veci a bez ohľadu na úvahy Parlamentu uvedené v tomto konaní a v konaniach o nariadení predbežného opatrenia článok 9 druhý odsek protokolu č. 7 nepriznáva žalobcom ochranu nezávislú od ochrany, ktorú požívajú podľa článku 9 prvého odseku tohto protokolu.
- 108 Druhú výhradu preto treba zamietnuť.

109 V dôsledku toho musí byť piaty žalobný dôvod zamietnutý v rozsahu, v akom je založený na porušení zásady právnej istoty, a vzhľadom na to, že výhrady založené na porušení zásady lojálnej spolupráce, práva na účinnú súdnu ochranu a práva na obhajobu sú založené výlučne na porušení zásady právnej istoty, je potrebné piaty žalobný dôvod zamietnuť v celom rozsahu.

O šiestom žalobnom dôvode v rozsahu, v akom je založený na porušení článku 343 ZFEÚ, článku 9 protokolu č. 7 a článku 5 ods. 2 rokovacieho poriadku, ako aj niektorých základných práv žalobcov

110 Šiestym žalobným dôvodom žalobkyne najmä tvrdia, že napadnuté rozhodnutia boli prijaté v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi právo Parlamentu zbaviť imunity, a to na jednej strane s článkom 343 ZFEÚ, článkom 9 protokolu č. 7 a článkom 5 ods. 2 rokovacieho poriadku a na druhej strane s niektorými ustanoveniami Charty.

111 Parlament a Španielske kráľovstvo spochybňujú tvrdenia žalobcov.

112 Na úvod treba pripomenúť, že článok 9 tretí odsek protokolu č. 7 stanovuje, že „imunita... tiež nezabráni Európskemu parlamentu vo výkone jeho práva zbaviť imunity niektorého zo svojich členov“, nešpecifikuje však podmienky, za ktorých musí Parlament posúdiť, či by poslanec mal alebo nemal byť zbavený imunity. Parlament tak má veľmi širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o smerovanie, ktoré zamýšľa priznať rozhodnutiu o žiadosti o zbavenie imunity, vzhľadom na politický charakter takého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. januára 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 59, a z 12. februára 2020, Bilde/Parlament, T-248/19, neuvverejnený, EU:T:2020:46, bod 19).

113 V tejto súvislosti článok 6 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že „každá žiadosť o zbavenie imunity sa posudzuje v súlade s článkami 7, 8 a 9 Protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Európskej únie a v súlade so zásadami uvedenými v článku 5 ods. 2 tohto rokovacieho poriadku“. Podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia „pri výkone svojich právomocí týkajúcich sa výsad a imunit Parlament koná v záujme zachovania svojej integrity ako demokratického zákonodarného zhromaždenia a zabezpečenia nezávislosti svojich poslancov pri výkone ich povinností“.

114 Nijaké iné ustanovenie neupravuje hmotnoprávne kritériá preskúmania žiadostí o zbavenie imunity. V tejto súvislosti výbor, v ktorého pôsobnosti je skúmanie žiadostí o zbavenie imunity a predloženie návrhu odôvodneného rozhodnutia Parlamentu v súlade s článkom 9 ods. 4 rokovacieho poriadku (pozri bod 44 vyššie), vydal pre svojich členov rôzne oznámenia, v ktorých uviedol zásady, ktorými sa chce riadiť vo veciach imunity. Posledným je oznámenie členom Výboru pre právne veci z 19. novembra 2019 o zásadách uplatniteľných na žiadosti o zbavenie imunity (ďalej len „oznámenie č. 11/2019“). Toto oznámenie tak v bodoch 41 až 44 v podstate stanovuje, že ak je Parlamentu doručená žiadosť o zbavenie imunity za skutky, na ktoré sa nevzťahuje imunita stanovená v článku 8 protokolu č. 7, ale imunita upravená v článku 9 tohto protokolu, Parlament dotknutého poslanca zbaví imunity, pokiaľ nezistí *fumus persecutionis*, t. j. pokiaľ sa neukáže, že účelom vnútroštátneho trestného stíhania je poškodiť politickú činnosť poslanca, a teda nezávislosť Parlamentu. Parlament vo svojich písomných podaniach potvrdil, že toto oznámenie odráža skutočnú prax uplatňovanú pri skúmaní žiadostí o zbavenie imunity.

115 Okrem toho treba pripomenúť, že výsady a imunity priznané Únii protokolom č. 7 majú funkčnú povahu v tom zmysle, že ich cieľom je predchádzať prekážkam fungovania a nezávislosti Únie, čo najmä znamená, že tieto výsady a imunity sú priznané výlučne v záujme Únie (pozri bod 99 vyššie).

116 Pokiaľ ide o preskúmanie rozhodnutí prijatých Parlamentom v nadväznosti na žiadosť o zbavenie imunity zo strany Všeobecného súdu, z judikatúry vyplýva, že súd Únie musí overiť dodržanie procesných predpisov, vecnú správnosť skutkových zistení inštitúcie i to, či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu týchto skutkových okolností alebo k zneužitiu právomoci (pozri rozsudky zo 17. januára 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 60 a citovanú judikatúru, a z 1. decembra 2021, Jalkh/Parlament, T-230/21, neuvverejnený, EU:T:2021:848, bod 24).

– O údajnom porušení článku 343 ZFEÚ, článku 9 protokolu č. 7 a článku 5 ods. 2 rokovacieho poriadku

117 Žalobcovia tvrdia, že Parlament porušil obmedzenia jeho práva zbaviť imunity vyplývajúce z článku 343 ZFEÚ, článku 9 protokolu č. 7 a článku 5 ods. 2 rokovacieho poriadku.

118 Po prvé žalobcovia tvrdia, že v rozpore s ustanoveniami uvedenými v bode 117 vyššie a najmä s článkom 5 ods. 2 rokovacieho poriadku Parlament neskúmal, či by zbavenie ich imunity mohlo ohroziť záujmy Únie, predovšetkým integritu alebo nezávislosť Parlamentu. Nezohľadnil teda možné dôsledky zbavenia imunity na výkon ich poslaneckého mandátu, hoci by mohlo viesť k ich zadržaniu a vyšetrovacej väzbe.

119 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Parlament prostredníctvom Výboru pre právne veci definoval zásady, ktoré zamýšľal dodržiavať pri určovaní, či zbavenie imunity ovplyvní jeho nezávislosť alebo integritu. Prijal tak kritérium *fumus persecutionis*, pričom k zbaveniu imunity stanovenej v článku 9 protokolu č. 7 dochádza, ak sa Parlament domnieva, že nič nenasvedčuje tomu, že stíhanie dotknutého poslanca bolo začaté s cieľom poškodiť jeho politickú činnosť, a teda aj činnosť Parlamentu. Parlament počas konania spresnil, že toto kritérium bolo stanovené s prihliadnutím tak na cieľ zachovania jeho nezávislosti a riadneho fungovania, ako aj na potrebu dodržiavať zásadu lojálnej spolupráce zakotvenú v článku 4 ods. 3 ZEÚ, podľa ktorej sa Únia a členské štáty navzájom rešpektujú a pomáhajú si pri vykonávaní úloh vyplývajúcich zo Zmlúv.

120 Z toho vyplýva, že keď Parlament vylúčil existenciu *fumus persecutionis*, nevyhnutne sa domnieval, že zbavenie žalobcov imunity nepoškodí jeho záujmy, najmä jeho riadne fungovanie a nezávislosť.

121 Podľa žalobcov je takýto záver nesprávny, keďže napadnuté rozhodnutia ich zbavujú imunity potrebnej na výkon ich úlohy v rozpore s článkom 343 ZFEÚ vzhľadom na riziko, že po odovzdaní španielskym orgánom budú pozbavení slobody, a teda nebudú môcť vykonávať svoj mandát.

122 Takáto argumentácia je však založená na zámene imunity, ktorú musia mať poslanci Parlamentu a ktorá zabezpečí, že Parlament je schopný plniť svoju úlohu, a práva Parlamentu zbaviť poslaneckej imunity stanovenej v článku 9 treťom odseku protokolu č. 7. Súdny dvor síce v rozsudku z 19. decembra 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115, bod 76), rozhodol, že Únia a najmä členovia jej inštitúcií musia podľa článku 343 ZFEÚ požívať imunitu potrebnú na plnenie svojich úloh, toto ustanovenie však nemožno vykladať v tom zmysle, že poslanca Parlamentu nemožno zbaviť imunity, ak pokračovanie v konaní, na základe ktorého bola podaná žiadosť o zbavenie imunity, môže brániť výkonu jeho mandátu alebo ukončenie tohto konania môže viesť k strate jeho mandátu. Takýto výklad by zbavil článok 9 tretí odsek protokolu č. 7 potrebného účinku.

- 123 Po druhé žalobcovia uvádzajú, že napadnuté rozhodnutia boli prijaté v rozpore s imunitami stanovenými v článku 9 prvom a druhom odseku protokolu č. 7.
- 124 Po prvé žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia porušujú článok 9 prvý odsek písm. a) a b) protokolu č. 7 tým, že ich cieľom je umožniť výkon vnútroštátnych a európskych zatykačov vydaných v zjavnom rozpore s týmito ustanoveniami.
- 125 Na úvod treba poukázať na to, že v rámci skúmania žiadosti o zbavenie imunity, ako je uvedené v bode 100 vyššie, Parlamentu prináleží overiť, či dotknutý poslanec požíva imunitu stanovenú v článku 9 protokolu, a ak áno, musí rozhodnúť, či je alebo nie je potrebné zbaviť ho imunity na základe článku 9 tretieho odseku protokolu č. 7. Na tento účel uplatní kritérium *fumus persecutionis*.
- 126 Naopak, Parlamentu neprináleží posudzovať zákonnosť aktov prijatých súdnymi orgánmi v rámci predmetného konania, keďže táto otázka patrí do výlučnej právomoci vnútroštátnych orgánov.
- 127 Z toho vyplýva, že Parlamentu neprináležalo, aby sa pri skúmaní žiadosti o zbavenie imunity vyjadroval k zákonnosti vnútroštátnych a európskych zatykačov vydaných v rámci predmetného trestného konania. Treba tiež uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, napadnuté rozhodnutia nemajú účinok potvrdenia platnosti alebo legalizácie týchto zatykačov.
- 128 Po druhé žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia sa nesprávne zakladajú na konštatovaní, že nepožívajú imunitu na základe článku 9 prvého odseku písm. a) protokolu č. 7. V podstate sa domnievajú, že podľa španielskeho práva, na ktoré odkazuje tento článok, osoba, ktorá bola obvinená, skôr ako sa stala poslancom španielskeho parlamentu, požíva imunitu. Na podporu tohto tvrdenia sa odvolávajú na článok 71 ods. 2 španielskej ústavy, článok 751 druhý odsek a článok 753 trestného poriadku, ako aj na článok 22 ods. 1 Rokovacieho poriadku Senátu.
- 129 V tejto súvislosti už bolo uvedené v bode 103 vyššie, že Parlament v napadnutých rozhodnutiach vzal na vedomie, že španielske právo, ako ho vykladajú španielske súdy, uplatniteľné z dôvodu odkazu uvedeného v článku 9 prvom odseku písm. a) protokolu č. 7, ktoré odmietol vykladať, nepriznáva žalobcom imunitu, pokiaľ ide o predmetné skutkové okolnosti. Parlament na pojednávaní uviedol, že počas fázy prešetrovania žiadostí o zbavenie imunity mu neboli predložené nijaké dôkazy, ktoré by mohli spochybniť skutočnosť, že za súčasného stavu vnútroštátnej judikatúry žalobcovia nepožívajú imunitu stanovenú v článku 9 prvom odseku písm. a) protokolu č. 7 a že v opačnom prípade by požiadal španielske orgány o objasnenie.
- 130 Keďže podľa článku 9 prvého odseku písm. a) protokolu č. 7 rozsah a pôsobnosť imunity, ktorú požívajú poslanci na území svojho štátu, určujú príslušné vnútroštátne právne predpisy, na ktoré odkazuje (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2010, Gollnisch/Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, bod 106), žalobcovia nemôžu dôvodne tvrdiť, že Parlament sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď odkázal na vnútroštátne právo v zmysle jeho výkladu zo strany vnútroštátnych súdov.
- 131 Okrem toho, hoci sa žalobcovia odvolávajú na viaceré ustanovenia vnútroštátneho práva, nepreukázali, že Parlament sa dopustil pochybenia, keď uviedol, že vnútroštátne právo, ako vyplýva najmä z týchto ustanovení, vnútroštátne súdy vykladali v tom zmysle, že nepožaduje súhlas parlamentu s pokračovaním trestného konania vedeného proti osobe, ktorá bola rovnako ako žalobcovia zvolená po svojom obvinení.

- 132 Po tretie žalobcovia tvrdia, že imunity stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7 nemožno zbaviť bez súčasného zbavenia imunity stanovenej v článku 9 druhom odseku tohto protokolu, lebo v opačnom prípade by došlo k porušeniu tohto druhého ustanovenia.
- 133 Stačí však pripomenúť, že za okolností prejednávanej veci, najmä vzhľadom na to, že Španielske kráľovstvo uznalo žalobcom postavenie poslancov, im článok 9 druhý odsek protokolu č. 7 nepriznáva ochranu nezávislú od ochrany, ktorú požívajú podľa článku 9 prvého odseku uvedeného protokolu (pozri bod 107 vyššie). Žalobcovia preto nemôžu dôvodne tvrdiť, že napadnuté rozhodnutia boli prijaté v rozpore s článkom 9 druhým odsekom protokolu č. 7.
- 134 V dôsledku toho treba výhradu založenú na porušení článku 343 ZFEÚ, článku 9 protokolu č. 7 a článku 5 ods. 2 rokovacieho poriadku zamietnuť ako nedôvodnú.

– *O protiprávnom zásahu do základných práv žalobcov*

- 135 Žalobcovia sa v podstate domnievajú, že vzhľadom na to, že poslanecká imunita je rozhodujúcou zárukou dodržiavania ich práva vykonávať svoj mandát zaručeného článkom 3 protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísanému v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), a práva byť volený zakotveného v článku 39 ods. 2 v spojení s článkami 6, 45 a 48 Charty, ako aj s článkom 21 ZFEÚ, jej zbavenie predstavuje zásah do týchto práv, ktorý musí byť v súlade s podmienkami stanovenými v článku 52 Charty.
- 136 Na úvod treba pripomenúť, že článok 39 ods. 2 Charty, podľa ktorého „poslanci Európskeho parlamentu sú volení vo všeobecných, priamych a slobodných voľbách tajným hlasovaním“, zaručuje právo byť volený vo voľbách do Európskeho parlamentu. Právo byť volený zahŕňa právo každého jednotlivca kandidovať vo voľbách a po zvolení vykonávať svoj mandát [pokiaľ ide o článok 3 protokolu č. 1 k EDLP, pozri rozsudok ESĽP z 11. júna 2002, Sadak a i. v. Turecko (č. 2), CE:ECHR:2002:0611JUD002514494, bod 33].
- 137 Podľa článku 52 ods. 1 Charty:

„1. Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.“

- 138 Imunita však nemôže predstavovať základné právo priznané poslancom Európskeho parlamentu, lebo sa udeľuje výlučne v záujme Parlamentu (pozri bod 99 vyššie). Skutočnosť, že rozhodnutie o zbavení imunity mení právne postavenie poslanca už len tým, že zruší ochranu poskytnutú poslancovi protokolom č. 7 a obnoví jeho postavenie ako osoby, ktorá podlieha všeobecnému právu členských štátov, čím ho bez potreby akýchkoľvek sprostredkujúcich ustanovení vystaví opatreniam uvedeného všeobecného práva, najmä obmedzeniu osobnej slobody a súdnemu stíhaniu (pozri analogicky rozsudok z 18. júna 2020, Komisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 45), je však v tejto súvislosti irelevantná. Táto okolnosť totiž znamená len to, že žalobcovia sú oprávnení spochybniť napadnuté rozhodnutia na súde Únie.

- 139 Imunita priznaná poslancom Európskeho parlamentu síce predovšetkým prispieva k zabezpečeniu účinnosti základného práva, ktorým je právo byť volený, tým, že umožňuje osobám, ktoré boli zvolené za poslancov Európskeho parlamentu, vykonať kroky nevyhnutné na to, aby sa mohli ujať svojho mandátu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, bod 86), nemožno si ju však s týmto právom zamieňať.
- 140 Okrem toho zbavenie poslaneckej imunity nemá samo osebe nijaký vplyv na výkon mandátu. Jeho cieľom je len umožniť vnútroštátnym orgánom pokračovať vo vnútroštátnom konaní. Len rozhodnutia, ktoré môžu vnútroštátne orgány prípadne prijať na konci tohto konania, by tak mohli viesť k obmedzeniu výkonu mandátu alebo dokonca k jeho strate a ako také by mohli predstavovať zásah do výkonu práva byť volený.
- 141 Z tých istých dôvodov rozhodnutie o zbavení imunity nezasahuje do slobody žalobcov, najmä do slobody pohybu, ani do ich práva na dodržiavanie prezumpcie neviny. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že otázka, či sú v čase podania žiadosti splnené podmienky na zbavenie poslaneckej imunity podľa článku 9 protokolu č. 7, sa odlišuje od otázky, či sú skutočnosti vytykané dotknutým poslancom preukázané, pričom táto otázka patrí do právomoci orgánov členského štátu (rozsudok zo 17. septembra 2020, Troszczynski/Parlament, C-12/19 P, EU:C:2020:725, bod 57).
- 142 Z tohto dôvodu treba tvrdenia žalobcov založené na tom, že napadnuté rozhodnutia predstavujú zásah do niektorých základných práv uznaných EDĽP a Chartou, zamietnuť ako nedôvodné. V dôsledku toho je ich argumentácia, ktorou sa usilujú preukázať, že tieto zásahy nie sú v súlade s požiadavkami stanovenými v článku 52 ods. 1 Charty, neúčinná a z tohto dôvodu ju treba zamietnuť.
- 143 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že šiesty žalobný dôvod musí byť zamietnutý v rozsahu, v akom je založený na porušení obmedzení práva na zbavenie imunity Parlamentom.

O šiestom žalobnom dôvode v rozsahu, v akom je založený na nesprávnom skutkovom a právnom posúdení, ktorým je postihnuté preskúmanie fumus persecutionis Parlamentom, a o siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania, ako aj na zjavne nesprávnom posúdení, ktorého sa Parlament dopustil pri skúmaní fumus persecutionis

- 144 Šiesty žalobný dôvod je v podstate založený najmä na nesprávnom právnom a skutkovom posúdení, ktorého sa Parlament dopustil pri skúmaní *fumus persecutionis*. Pokiaľ ide o siedmy žalobný dôvod, je založený jednak na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania tým, že sa Parlament bez odôvodnenia odchyľil od svojej predchádzajúcej praxe skúmania žiadostí o zbavenie imunity, a jednak na zjavne nesprávnom posúdení, ktorého sa Parlament dopustil pri skúmaní *fumus persecutionis*.
- 145 Parlament a Španielske kráľovstvo tieto tvrdenia spochybňujú.

– O údajne nesprávnom právnom a skutkovom posúdení, ktorým je postihnuté preskúmanie *fumus persecutionis* Parlamentom

- 146 V prejednávanej veci sa Parlament v napadnutých rozhodnutiach zaoberal imunitou upravenou v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7 od bodu O a otázkou, či je alebo nie je potrebné zbavenie tejto imunity, od bodu Q. V bode T konkrétne konštatoval, že obvinenie žalobcov zjavne nesúvisí s ich funkciou poslancov Parlamentu, ale s ich predchádzajúcimi funkciami v Katalánsku. V bode U poukázal na to, že z tých istých skutkov boli obvinené aj ďalšie osoby, ktoré nie sú poslancami Európskeho parlamentu. V bode V konštatoval, že tieto skutky boli spáchané v roku 2017 a že predmetné trestné konanie proti žalobcom bolo začaté v čase, keď ich zvolenie za poslancov Parlamentu bolo ešte hypotetické. V dôsledku toho sa Parlament v bode W domnieval, že nie je schopný preukázať, že sporné súdne konanie bolo začaté s cieľom poškodiť politickú činnosť žalobcov, a teda aj jeho vlastnú činnosť.
- 147 Po prvé žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia sú založené na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o účel poslaneckej imunity. Podľa ich názoru sa Parlament nesprávne domnieval, že chráni poslanca len pred súdnymi konaniami týkajúcimi sa činností vykonávaných pri výkone jeho poslaneckých funkcií alebo činností, ktoré sú od nich neoddeliteľné. Dospel teda k nesprávnejmu záveru, že skutočnosť, že predmetné trestné konanie nesúvisí s výkonom ich poslaneckej funkcie, odôvodňuje ich zbavenie imunity.
- 148 V tejto súvislosti treba uviesť, že bod S napadnutých rozhodnutí preberá zásadu uvedenú v bode 3 oznámenia č. 11/2019, podľa ktorej „účelom poslaneckej imunity je chrániť Parlament a jeho poslancov pred súdnymi konaniami týkajúcimi sa činností vykonávaných pri výkone poslaneckej funkcie, ktoré sú od nej neoddeliteľné“.
- 149 Na úvod treba pripomenúť, že imunita upravená v článku 8 protokolu č. 7 sa vzťahuje len na vyjadrené názory alebo hlasovanie poslancov Parlamentu pri výkone ich poslaneckej funkcie. Naopak, imunita stanovená v článku 9 tohto protokolu sa vzťahuje na poslancov počas zasadnutí Parlamentu, a to aj vo vzťahu k skutočnostiam, ktoré nesúvisia s výkonom poslaneckej funkcie. Rozsah tejto imunity nebol v prejednávanej veci spochybnený. Je totiž nesporné, že žalobcovia majú imunitu stanovenú v článku 9 prvom odseku písm. b) protokolu č. 7, aj keď sa predmetné trestné konanie týka činností, ktoré nesúvisia s výkonom poslaneckej funkcie.
- 150 Ďalej, pokiaľ ide o posúdenie existencie *fumus persecutionis*, treba uviesť, že Parlament sa bez ohľadu na nie jednoznačné znenie bodu S neobmedzil na konštatovanie, že skutky vytykané žalobcom v spornom trestnom konaní predchádzali ich zvoleniu do Parlamentu, a teda nijako nesúvisia s činnosťami vykonávanými v rámci ich poslaneckej funkcie. Parlament napokon na pojednávaní uznal, že taká okolnosť nemôže byť rozhodujúca pre posúdenie existencie *fumus persecutionis*.
- 151 Parlament dospel k záveru o neexistencii *fumus persecutionis* na základe niekoľkých skutočností, ktoré ako celok podľa jeho názoru môžu vylúčiť existenciu prípadu *fumus persecutionis*. Ide o skutočnosť, že vytykané skutky boli spáchané v roku 2017, zatiaľ čo žalobcovia nadobudli postavenie poslanca Parlamentu 13. júna 2019, ale aj o to, že na jednej strane boli obvinení 21. marca 2018, teda v čase, keď bolo ich zvolenie za poslancov Európskeho parlamentu hypotetické, a na druhej strane sa toto obvinenie týka aj iných osôb, ktoré nie sú poslancami Parlamentu.

- 152 Preto treba konštatovať, že všeobecné tvrdenie uvedené v bode S napadnutých rozhodnutí nebolo uplatnené v tom zmysle, že žiadosti o zbavenie imunity poslanca Parlamentu sa musí vyhovieť, ak je jej cieľom pokračovanie súdneho konania, ktoré sa týka skutočností, ktoré nesúvisia s výkonom poslanskeho mandátu.
- 153 Tvrdenie založené na existencii nesprávneho právneho posúdenia je preto potrebné zamietnuť.
- 154 Po druhé žalobcovia tvrdia, že Parlament založil svoje posúdenie *fumus persecutionis* na nesprávnom skutkovom posúdení stavu predmetného trestného konania. Tvrdia, že v bode B napadnutých rozhodnutí sa Parlament nesprávne domnieval, že vyšetrovacía fáza predmetného trestného konania bola vo vzťahu k nim ukončená, pričom sa opieral o dve uznesenia Tribunal Supremo (Najvyšší súd) vrátane uznesenia z 25. októbra 2018, ktoré sa ich netýkali.
- 155 Treba pripomenúť, že v bode B napadnuté rozhodnutia stanovujú:
- „Skutky, ktoré sú predmetom obvinenia, boli údajne spáchané v roku 2017. Uznesenie o obvinení v tejto veci bolo vydané 21. marca 2018 a bolo potvrdené následnými uzneseniami o zamietnutí odvolaní. Vyšetrovanie bolo ukončené uznesením z 9. júla 2018, ktoré bolo potvrdené 25. októbra 2018. Uznesením z 9. júla 2018 bolo konštatované, že [prvý/druhý žalobca/tretia žalobkyňa] sa okrem iného odmietli dostaviť na súd, a bolo nariadené prerušenie konania týkajúceho sa [prvého/druhého žalobcu/tretej žalobkyne] a ďalších osôb, až kým nebudú nájdení.“
- 156 Na pojednávaní bolo spresnené, že na jednej strane tretia veta bodu B, podľa ktorej „vyšetrovanie bolo ukončené uznesením z 9. júla 2018, ktoré bolo potvrdené 25. októbra 2018“, sa netýka sťažovateľov, ale ďalších osôb, voči ktorým sa vedie predmetné trestné konanie a ktoré sa neodmietli dostaviť na súd, a že na druhej strane stav predmetného trestného konania vo vzťahu k žalobcom sa odráža v poslednej vete bodu B týkajúcej sa prerušenia konania. Bolo tiež uvedené, že vyšetrovacía fáza trestného konania nebola vo vzťahu k žalobcom ukončená, keďže takéto ukončenie nemôže byť podľa vnútroštátneho práva nariadené bez vypočutia obžalovaného.
- 157 Žalobcovia teda oprávnene tvrdia, že bod B napadnutých rozhodnutí je postihnutý nesprávnym skutkovým posúdením alebo je prinajmenšom nejasný, pokiaľ ide o otázku, či sa vo vzťahu k nim skončila vyšetrovacía fáza predmetného trestného konania.
- 158 Podľa žalobcov malo toto pochybenie vplyv na posúdenie existencie *fumus persecutionis*, lebo ak by Parlament vedel o tom, že vyšetrovanie vo vzťahu k nim stále prebieha, mohol sa domnievať, že vydanie európskych zatykačov proti nim je neprimerané.
- 159 Z bodu B napadnutých rozhodnutí však vyplýva, že trestné konanie proti žalobcom bez ohľadu na jeho štádium bolo prerušené z dôvodu, že žalobcovia sa odmietli dostaviť pred príslušné orgány, a že práve z dôvodu tohto odmietnutia a opustenia Španielskeho kráľovstva bola podaná žiadosť o zbavenie imunity na účely vykonania európskych zatykačov, ktoré boli na nich vydané. V prípade spoluobvinených, ktorí sa na súd dostavili, bolo vyšetrovanie ukončené a bol vynesený rozsudok, ktorým boli odsúdení.
- 160 V tomto kontexte sa nezdá, že by nesprávne posúdenie alebo prinajmenšom nejasnosť napadnutých rozhodnutí, pokiaľ ide o presné štádium predmetného trestného konania, mali vplyv na preskúmanie žiadosti o zbavenie imunity.

161 Z vyššie uvedeného vyplýva, že výhradu založenú na nesprávnom skutkovom a právnom posúdení, ktorého sa údajne dopustil Parlament pri skúmaní *fumus persecutionis*, treba zamietnuť ako nedôvodnú.

– O údajnom porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania

162 Žalobcovia tvrdia, že v rozpore s ustálenou praxou Parlament nedospel k záveru o existencii *fumus persecutionis*, hoci po prvé obvinenia boli zjavne nedôvodné, po druhé sa preukázal jasný úmysel sankcionovať poslancov za ich politickú činnosť, po tretie boli predmetné zatykače vydané po tretí raz v závislosti od politických výpočtov španielskych orgánov, po štvrté boli žiadosti o zbavenie imunity motivované vôľou zabrániť im vo výkone poslaneckého mandátu, po piate trestné stíhanie inicioval politický oponent, po šieste bolo toto konanie začaté len proti poslancom Parlamentu, po siedme existovali vážne pochybnosti, pokiaľ ide o dodržiavanie ich základných práv v predmetnom trestnom konaní, po ôsme sa objavilo niekoľko výziev, aby im boli uložené exemplárne sankcie, a po deviate prokuratúra urobila určité verejné vyhlásenia pre médiá.

163 Žalobcovia tiež tvrdia, že Parlament porušil svoju prax, podľa ktorej nemožno zbaviť imunity, ak iné členské štáty ako ten, za ktorý bol poslanec zvolený, trestajú vytýkané skutky menej prísne, ako bolo uznané v prejednávanej veci. Parlament tiež porušil svoju prax spočívajúcu v tom, že na jednej strane nezabaví poslanca imunity, ak sa trestné konanie týka obvinení súvisiacich s pokojnými verejnými demonštráciami a zhromaždeniami, a na druhej strane nezohľadňuje dátum vytýkaných skutkov ani dátum začatia trestného konania.

164 Na úvod je potrebné pripomenúť, že inštitúcie sú povinné vykonávať svoje právomoci v súlade so všeobecnými zásadami práva Únie, ku ktorým patrí aj zásada rovnosti zaobchádzania a zásada riadnej správy vecí verejných. Vzhľadom na tieto zásady sú inštitúcie povinné zohľadňovať už prijaté rozhodnutia o podobných žiadostiach a s mimoriadnou pozornosťou skúmať, či je alebo nie je potrebné rozhodnúť rovnako. Okrem toho musia byť zásady rovnosti zaobchádzania a riadnej správy vecí verejných uvedené do súladu s požiadavkou dodržiavania zákonnosti (pozri rozsudok zo 17. januára 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 109 a citovanú judikatúru).

165 V tejto súvislosti zásada rovnosti zaobchádzania bráni najmä tomu, aby sa s porovnateľnými situáciami zaobchádzalo odlišne, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudok zo 17. januára 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 110 a citovanú judikatúru).

166 V prejednávanej veci po prvé na účely preukázania existencie praxe Parlamentu spočívajúcej v tom, že odmietne zbaviť poslanca imunity, ak je tento poslanec stíhaný za svoju politickú činnosť, ak toto stíhanie začal politický protivník alebo ak dotknuté vnútroštátne orgány požadovali exemplárne sankcie voči tomuto poslancovi, žalobcovia sa odvolávajú na oznámenie č. 11/2003 zo 6. júna 2003 vypracované Výborom Európskeho parlamentu pre právne veci a vnútorný trh, v tom čase povereným otázkami imunity, ktoré predstavuje zhrnutie predchádzajúcej rozhodovacej praxe Parlamentu. V tomto oznámení je uvedené, že k zbaveniu imunity nedochádza v prípadoch, keď skutky, za ktoré je poslanec Parlamentu stíhaný, patria do rámca jeho politickej činnosti alebo s ňou priamo súvisia. V oznámení sa tiež uvádza, že k zbaveniu imunity nedochádza v prípade *fumus persecutionis*, ktorý je definovaný ako „domnienka, že trestné stíhanie poslanca parlamentu bolo začaté s úmyslom poškodiť jeho politickú činnosť“. Ako príklad uvádza niekoľko indícií, ktoré môžu viesť k predpokladu jeho existencie. Treba však poukázať na to, že toto oznámenie bolo nahradené oznámením č. 11/2019

z 19. novembra 2019, ktorý je dňom uverejnenia tohto oznámenia. Podľa bodu 53 tohto oznámenia totiž oznámenie č. 11/2019 „nahrádza všetky predchádzajúce oznámenia a všetky ostatné dokumenty Výboru [Parlamentu] pre právne veci týkajúce sa jeho praxe a podmienok fungovania vo veciach imunity“, medzi ktoré patrí najmä oznámenie č. 11/2003.

- 167 Po druhé Parlament tvrdí, že upustil od praxe, ktorá je zhrnutá v oznámení č. 11/2003, v zmysle obmedzenia prípadov, v ktorých Parlament odmieta zbaviť imunity. Treba poukázať na to, že oznámenie č. 11/2019, rovnako ako predchádzajúce oznámenie č. 11/2016 prijaté 9. mája 2016, definuje *fumus persecutionis* ako jediný prípad, v ktorom by nemalo dôjsť k zbaveniu imunity, nešpecifikuje však kritériá, ktoré sa majú zohľadniť na účely preukázania jeho existencie, ani neurčuje kategórie prípadov, v ktorých by sa mal *fumus persecutionis* predpokladať.
- 168 Po tretie v rozsahu, v akom sa žalobcovia odvolávajú na ustálenú prax, podľa ktorej Parlament odmieta zbaviť poslanca imunity, ak je cieľom predmetného súdneho konania brániť výkon poslanskeho mandátu, treba uviesť, že existencia tejto praxe nie je spochybnená a Parlament sa v prejednávanej veci riadil práve týmto prístupom.
- 169 Po štvrté na účely preukázania existencie ustálenej praxe Parlamentu, pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré treba zohľadniť na účely určenia *fumus persecutionis*, a všeobecnejšie pokiaľ ide o prípady, v ktorých Parlament odmietne zbaviť imunity niektorého zo svojich poslancov, sa žalobcovia len odvolávajú na niektoré rozhodnutia prijaté Parlamentom, neuvádzajú však, ako sú tieto rozhodnutia spôsobilé preukázať existenciu takejto praxe.
- 170 Okrem toho treba uviesť, že väčšina rozhodnutí, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, bola prijatá v rokoch 1982 až 2003. Patria teda do rámca praxe zhrnutej v oznámení č. 11/2003, ktoré Parlament výslovne zrušil a ktoré je podľa neho zastarané. Žalobcovia sa odvolávajú len na tucet rozhodnutí prijatých od roku 2004. Najnovších, ktoré boli vydané počas volebného obdobia 2014 – 2019, je sedem. Štyri z nich sú rozhodnutia, ktorými Parlament zbavil dotknutých poslancov imunity po konštatovaní, že nejde o *fumus persecutionis*, a žalobcovia sa na ne odvolávajú s cieľom preukázať nespornú prax spomenutú v bode 168 vyššie.
- 171 Po piate, ako tvrdí Parlament, každé rozhodnutie prijaté v reakcii na žiadosť o zbavenie imunity je neoddeliteľne spojené s osobitnými okolnosťami danej veci. Parlament však uvádza, pričom ani jeden z účastníkov konania to nespochybňuje, že pokiaľ mu je známe, nikdy sa nemusel zaoberať žiadosťou o zbavenie poslanca imunity, aby umožnil výkon zatykača vydaného na účely pokračovania v trestnom konaní, ktoré sa začalo pred jeho zvolením.
- 172 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba konštatovať, že s výhradou nespornej praxe uvedenej v bode 168 vyššie, ktorá bola v prejednávanej veci uplatnená, žalobcovia nepreukázali ustálenú prax Parlamentu ku dňu prijatia napadnutých rozhodnutí spočívajúcu v tom, že odmietne zbaviť poslanca imunity v prípadoch uvedených v bodoch 162 a 163 vyššie. Výhradu založenú na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania preto treba zamietnuť.

– O údajných zjavne nesprávnych posúdeniach, ktorých sa Parlament dopustil pri skúmaní *fumus persecutionis*

- 173 Žalobcovia sa domnievajú, že Parlament môže zbaviť imunity, až keď vylúči existenciu *fumus persecutionis*. Tvrdia, že Parlament sa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia pri skúmaní existencie *fumus persecutionis* tým, že nezohľadnil dôkazy, ktoré mu predložili. Parlament tak nesprávne založil svoje posúdenie na zohľadnení „pôvodného“ trestného konania a prvých

európskych zatykačov, ktoré však boli zrušené, hoci mal zohľadniť trestné konanie po jeho „opätovnom otvorení“, teda európske zatykače zo 14. októbra a 4. novembra 2019. Parlament tak nezohľadnil rad relevantných úvah vrátane skutočnosti, že od 18. júla 2018 už voči nim nebol platný nijaký európsky zatykač a že posledné európske zatykače boli vydané až po ich zvolení do Parlamentu po tom, čo im španielske orgány nedokázali zabrániť kandidovať vo voľbách a následne zložiť sľub. Jediným cieľom týchto zatykačov bolo zabrániť im zasadať v Parlamente, hoci sú jedinými zástupcami katalánskej menšiny.

- 174 Po prvé v rozsahu, v akom žalobcovia tvrdia, že Parlament nesprávne posúdil existenciu *fumus persecutionis* vzhľadom na predmetné trestné konanie, a nielen vzhľadom na európske zatykače vydané v októbri a novembri 2019, treba pripomenúť, že *fumus persecutionis* je preukázaný, ak existujú skutkové okolnosti naznačujúce, že súdne konanie bolo začaté s úmyslom poškodiť politickú činnosť poslanca. Uvedené európske zatykače však boli vydané práve v rámci predmetného trestného konania vedeného proti žalobcom, ktoré bolo prerušené z dôvodu, že sa odmietli dostať pred príslušné vnútroštátne orgány. Cieľom týchto zatykačov je totiž zabezpečiť zadržanie žalobcov v iných členských štátoch ako Španielske kráľovstvo na účely ich odovzdania orgánom Španielskeho kráľovstva, aby sa mohlo pokračovať v predmetnom trestnom konaní. Žalobcovia preto nemôžu dôvodne tvrdiť, že Parlament sa dopustil nesprávneho posúdenia v predmetnom súdnom konaní pri skúmaní existencie *fumus persecutionis*.
- 175 Žalobcovia tiež Parlamentu vytkajú, že nezohľadnil skutočnosť, že na každého z nich boli vydané dva predchádzajúce európske zatykače, jeden v novembri 2017, ktorý bol zrušený v nasledujúcom mesiaci, a druhý v priebehu marca 2018, ktorý bol zrušený v júli 2018, a že teda na nich od tohto dátumu nebol vydaný nijaký európsky zatykač. Táto okolnosť môže podľa žalobcov preukázať, že európske zatykače zo 14. októbra a 4. novembra 2019 vydané po ich zvolení do Parlamentu mali za cieľ narušiť výkon ich funkcie v Parlamente.
- 176 V tejto súvislosti z rozpravy na pojednávaní vyplýva, že neobvykle dlhá doba, ktorá uplynula medzi skutkami vytkávanými poslancovi Parlamentu a začatím jeho trestného stíhania, môže predstavovať relevantnú skutočnosť na účely posúdenia *fumus persecutionis*, pokiaľ nie je odôvodnená. Tak to môže byť aj v prípade, že by takáto doba uplynula medzi zrušením prvého zatykača a vydaním nového zatykača.
- 177 V prejednávanej veci však treba uviesť, že obdobie medzi zrušením európskych zatykačov vydaných v marci 2018 a vydaním európskych zatykačov zo 14. októbra a 4. novembra 2019 je kratšie ako šesťnásť mesiacov. Okrem toho Španielske kráľovstvo uviedlo, že posledné uvedené európske zatykače boli vydané po odsúdení ostatných obžalovaných 14. októbra 2019, vzhľadom na ktoré boli obvinenia vznesené proti žalobcom čiastočne pozmenené.
- 178 V tejto súvislosti žalobcovia nemôžu dôvodne tvrdiť, že Parlament sa tým, že nezohľadnil neexistenciu európskych zatykačov v období od júla 2018 do októbra alebo novembra 2019, dopustil zjavne nesprávneho posúdenia.
- 179 Po druhé žalobcovia na jednej strane tvrdia, že obvinenia vznesené voči nim sú zjavne nedôvodné. Sú tak stíhaní za nezákonné zorganizovanie referenda, ktoré už v Španielsku nepredstavuje trestný čin. Odvolávajú sa aj na vyhlásenia a rozhodnutia orgánov na ochranu ľudských práv, právne stanoviská, súdne rozhodnutia a politické vyhlásenia. Na druhej strane žalobcovia tvrdia, že právna úprava iných členských štátov ukladá za vytkávané skutky menej prísne sankcie alebo ich nekvalifikuje ako trestný čin. Ďalej uvádzajú, že v čase prijatia napadnutých rozhodnutí prebiehala

v Španielsku reforma s cieľom nanovo definovať alebo dokonca zrušiť trestný čin rozvracania štátu a že deväť osôb odsúdených uvedeným rozsudkom zo 14. októbra 2019 bolo 22. júna 2021 omilostených. Dodávajú, že nie všetky osoby dotknuté predmetnými skutkami boli stíhané.

- 180 V tejto súvislosti sa otázka, či sú v čase podania žiadosti splnené podmienky zbavenia poslaneckej imunity podľa článku 9 protokolu č. 7, odlišuje od otázky, či sú skutky vytýkané dotknutým poslancom preukázané, pričom táto otázka patrí do právomoci orgánov členského štátu (pozri bod 141 vyššie). Rovnako v rámci skúmania žiadosti o zbavenie imunity Parlamentu neprináleží vyjadrovať sa k primeranosti trestného stíhania (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. októbra 2018, Jalkh/Parlament, T-26/17, neuvverejnený, EU:T:2018:690, bod 83, a z 30. apríla 2019, Briois/Parlament, T-214/18, neuvverejnený, EU:T:2019:266, bod 47) a v tejto súvislosti posudzovať vhodnosť ustanovení vnútroštátneho práva upravujúcich trestné činy, za ktoré je voči dotknutým poslancom vedené súdne konanie.
- 181 Okrem toho je v prejednávanej veci nesporné, že žalobcovia boli obvinení z údajných trestných činov podľa Ley Orgánica del Código Penal (trestný zákon) účinného tak v čase vytýkaných skutkových okolností, ako aj v čase prijatia napadnutých rozhodnutí.
- 182 Z toho vyplýva, že tvrdenia uvedené v bode 179 vyššie sú vzhľadom na to, že ich cieľom je spochybníť existenciu skutkov vytýkaných žalobcom, ich kvalifikáciu v španielskom trestnom práve a otázku, či tieto skutočnosti odôvodňovali alebo neodôvodňovali ich trestné stíhanie, neúčinné a z tohto dôvodu ich treba zamietnuť.
- 183 Po tretie, ako je konštatované v bode 151 vyššie, Parlament na to, aby dospel k záveru o neexistencii *fumus persecutionis*, vychádzal z viacerých faktorov posudzovaných spoločne, konkrétne zo skutočnosti, že vytýkané skutky boli spáchané v roku 2017, zatiaľ čo žalobcovia nadobudli postavenie poslancov Parlamentu 13. júna 2019, a z toho, že na jednej strane boli obvinení 21. marca 2018, teda v čase, keď bolo ich zvolenie za poslancov Európskeho parlamentu hypotetické, a na druhej strane sa obvinenie týka aj iných osôb, ktoré nie sú poslancami Parlamentu.
- 184 Parlament sa teda domnieval, že tieto okolnosti posudzované spoločne môžu napriek dôkazom predloženým žalobcami vylúčiť akékoľvek podozrenie z *fumus persecutionis*. Z toho vyplýva, že ich tvrdenie, podľa ktorého ich Parlament zbavil imunity bez toho, aby vylúčil existenciu *fumus persecutionis*, je skutkovo nepodložené a z tohto dôvodu musí byť zamietnuté.
- 185 Ďalej v rozsahu, v akom žalobcovia vytýkajú Parlamentu, že nepreskúmal údajné nezrovnalosti, ktorými je postihnuté predmetné trestné konanie, treba pripomenúť, že pri posudzovaní existencie *fumus persecutionis* Parlamentu neprináleží skúmať zákonnosť aktov prijatých súdnymi orgánmi v priebehu predmetného konania, lebo táto otázka patrí do výlučnej právomoci vnútroštátnych orgánov (pozri bod 126 vyššie). Žalobcovia sa na tieto orgány napokon skutočne obrátili. Nemožno však vylúčiť, že Parlament sa v rámci svojej veľmi širokej miery voľnej úvahy bude opierať o určité skutočnosti uvádzané na podporu týchto nezrovnalostí, aby dospel k záveru o existencii prípadu *fumus persecutionis*.
- 186 V prejednávanej veci treba konštatovať, že žalobcovia nepreukázali, že keď Parlament na základe okolností pripomenutých v bode 183 vyššie vylúčil existenciu *fumus persecutionis*, dopustil sa zjavne nesprávneho posúdenia. Konkrétne vzhľadom na tieto okolnosti nemôžu uvedený záver spochybníť skutočnosti, že po prvé žalobcovia sú stíhaní za svoju vnútroštátnu politickú činnosť, po druhé v rámci predmetného trestného konania alebo po jeho ukončení by im mohlo byť

dočasne zabránené vo výkone ich mandátu alebo by ho prípadne mohli stratiť, po tretie španielska strana VOX podala v predmetnom trestnom konaní návrh vo verejnom záujme a po štvrté boli terčom určitých negatívnych verejných vyhlásení, ktoré vyzývali najmä na to, aby im boli uložené exemplárne sankcie. To isté platí, pokiaľ ide o tvrdenia žalobcov, ktorými chcú spochybníť nestrannosť súdnych orgánov činných v predmetnom trestnom konaní. Nakoniec na účely preukázania existencie zjavne nesprávneho posúdenia, ktorého sa Parlament dopustil pri skúmaní *fumus persecutionis*, sa žalobcovia nemôžu účinne odvolávať na udalosti, ktoré nastali po napadnutých rozhodnutiach, medzi ktoré patrí skutočnosť, že španielske orgány ich a ich právnych zástupcov sledovali, a oznámenie ústrednej volebnej komisie z 3. novembra 2022.

- 187 Preto je potrebné zamietnuť šiesty žalobný dôvod v rozsahu, v akom je založený na nesprávnych skutkových a právnych posúdeniach, ktorými je postihnuté preskúmanie *fumus persecutionis* Parlamentom, ako aj siedmy žalobný dôvod.

O ôsmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania v rozsahu, v akom Parlament odmietol uplatniť ustanovenia článku 9 ods. 7 rokovacieho poriadku

- 188 Žalobcovia tvrdia, že Parlament sa bezdôvodne odchyľil od svojej praxe, podľa ktorej v prípade rizika zatknutia poslanca bez odsúdenia Parlament buď odmietne zbaviť dotknutú osobu imunity, alebo uplatní článok 9 ods. 7 rokovacieho poriadku.

- 189 Parlament a Španielske kráľovstvo tvrdia, že ôsmy žalobný dôvod je nedôvodný.

- 190 Na účely preukázania, že Parlament nedodržel predchádzajúcu prax spočívajúcu v tom, že nezbaví poslanca imunity alebo uplatní článok 9 ods. 7 rokovacieho poriadku, pokiaľ existuje riziko, že jeden z jeho poslancov bude zatknutý bez predchádzajúceho odsúdenia, sa žalobcovia odvolávajú na niektoré rozhodnutia prijaté Parlamentom v oblasti imunity v rokoch 1984 až 2011.

- 191 Na jednej strane sa však žalobcovia obmedzujú na to, že sa odvolávajú na tieto rozhodnutia, neuvádzajú však, ako sú spôsobilé preukázať existenciu údajnej praxe ku dňu prijatia napadnutých rozhodnutí.

- 192 Na druhej strane žalobcovia nepreukázali, v akom zmysle vyššie uvedené rozhodnutia súvisia so situáciami, ktoré sú porovnateľné s ich situáciou. V tejto súvislosti treba konštatovať, že v prejednávanej veci je cieľom žiadostí o zbavenie imunity umožniť výkon európskych zatykačov, ktoré boli vydané po tom, čo sa žalobcovia odmietli dostaviť pred príslušné španielske orgány. Ich cieľom je teda umožniť zadržanie žalobcov na účely ich odovzdania španielskym orgánom, aby predmetné trestné konanie mohlo pokračovať. Ani jedno z uvedených rozhodnutí sa však netýka takejto situácie.

- 193 V dôsledku toho treba ôsmy žalobný dôvod zamietnuť.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom v podstate na porušení práva byť vypočutý

- 194 Štvrtý žalobný dôvod sa v podstate skladá z dvoch častí.

- 195 V prvej časti žalobcovia tvrdia, že neboli vypočutí v súvislosti s viacerými dokumentmi, ku ktorým nemali prístup. Ďalej uvádzajú, že nemožno vylúčiť, že tieto dokumenty mali na napadnuté rozhodnutia rozhodujúci vplyv. V druhej časti žalobcovia tvrdia, že predseda Výboru pre právne veci počas ich vypočutia zasiahol do ich práva na vypočutie a že spravodajca nebol prítomný počas úvodných pripomienok prvého žalobcu. V replike žalobcovia tvrdia, že stanovisko Parlamentu uvedené v jeho písomných podaniach, ktoré sa týkajú neprípustnosti prílohy 44 žaloby, konkrétne pripomienok žalobcov predložených Výboru pre právne veci 15. februára 2021, podľa všetkého preukazuje, že neboli zohľadnené, hoci mohli ovplyvniť výsledok žiadostí o zbavenie imunity.
- 196 Parlament a Španielske kráľovstvo tieto tvrdenia spochybňujú.
- 197 Podľa článku 41 ods. 2 písm. a) Charty právo na dobrú správu vecí verejných zahŕňa právo každého byť vypočutý pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať. Toto právo, ktoré je súčasťou práva na obhajobu, je základnou zásadou práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2020, Komisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, body 64 a 65 a citovanú judikatúru). Zaručuje, že každý má pred prijatím rozhodnutia, ktoré sa ho týka, možnosť účelne vyjadriť svoje stanovisko k existencii a relevantnosti skutočností a okolností, na základe ktorých bolo toto rozhodnutie prijaté (pozri rozsudok zo 17. januára 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 176 a citovanú judikatúru).
- 198 Podľa judikatúry porušenie práva na obhajobu, najmä práva byť vypočutý, vedie k zrušeniu rozhodnutia vydaného na konci predmetného konania iba vtedy, ak by bez tejto nezrovnalosti mohlo toto konanie dospieť k inému výsledku. V tejto súvislosti od žalobcu namietajúceho porušenie svojho práva na obhajobu nemožno požadovať, aby preukázal, že príslušné rozhodnutie inštitúcie Únie by malo iný obsah, ale iba to, že takáto hypotéza nie je úplne vylúčená. Posúdenie tejto otázky sa musí navyše uskutočniť v závislosti od skutkových a právnych okolností, ktoré sú špecifické pre konkrétnu vec (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2020, Komisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, body 105 až 107 a citovanú judikatúru).
- 199 Obe časti štvrtého žalobného dôvodu treba posúdiť práve z hľadiska týchto zásad.
- *O prvej časti žalobného dôvodu založenej na tom, že žalobcovia nemali prístup k trom dokumentom*
- 200 Po prvé žalobcovia tvrdia, že neboli vypočutí v súvislosti s uznesením z 25. októbra 2018, z ktorého Parlament vychádzal, keď sa nesprávne domnieval, že trestné vyšetrovanie bolo ukončené, a ktoré sa nenachádzalo v spise.
- 201 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že toto uznesenie sa netýka žalobcov, ale ďalších osôb, voči ktorým sa viedlo predmetné trestné konanie a ktoré sa neodmietli dostaviť na súd (pozri bod 156 vyššie).
- 202 Okrem toho bolo konštatované, že nesprávne posúdenie alebo prinajmenšom nejasnosť napadnutých rozhodnutí, pokiaľ ide o presnú fázu predmetného trestného konania, podľa všetkého nemali vplyv na preskúmanie žiadosti o zbavenie imunity (pozri bod 160 vyššie).
- 203 Z toho vyplýva, že aj keby bolo možné konštatovať porušenie práva byť vypočutý v rozsahu, v akom žalobcovia nemali možnosť predložiť svoje pripomienky k tomuto uzneseniu, toto porušenie by nebolo spôsobilé odôvodniť zrušenie napadnutých rozhodnutí.

- 204 Po druhé žalobcovia tvrdia, že nemohli zaujať stanovisko k tvrdeniam, ktoré Španielske kráľovstvo uviedlo v oznámeniach z 11. júna 2014 a 30. septembra 2020 adresovaných Parlamentu, ktoré sa týkali orgánu príslušného na podanie žiadosti o zbavenie poslanca imunity (pozri body 81 a 82 vyššie), ktoré im neboli oznámené.
- 205 Je však nesporné, že za súčasného stavu vnútroštátnej judikatúry má práve trestný senát Tribunal Supremo (Najvyšší súd) právomoc požiadať o zbavenie imunity poslanca Parlamentu zvoleného za Španielske kráľovstvo (pozri bod 84 vyššie). Z toho vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že napadnuté rozhodnutia mohli mať odlišný obsah, ak by boli vypočutí v súvislosti s vyššie uvedenými oznámeniami Španielskeho kráľovstva.
- 206 Po tretie žalobcovia tvrdia, že napriek svojej žiadosti nemali prístup k „obvyklému oznámeniu členom výboru [pre právne veci]“, ktoré vypracoval spravodajca, ktoré je uvedené v oznámení tohto výboru z 10. februára 2015 a pozostáva zo zhrnutia hlavných skutkových okolností každej veci v oblasti imunity, ktoré vypracuje spravodajca, a z úplného zoznamu doručených dokumentov.
- 207 Parlament však tvrdí, pričom nijaký účastník konania to nespochybňuje, že v prejednávanej veci nebolo vypracované nijaké „obvyklé oznámenie“, keďže toto oznámenie bolo uvedené v oznámení z 10. februára 2015, ktoré bolo nahradené oznámením č. 11/2019, ktoré naň už neodkazuje.
- 208 Po štvrté v nadväznosti na predloženie vyjadrenia k žalobe a jeho príloh žalobcovia v replike tvrdia, že nemali prístup k oznámeniu č. 1/20, teda k poznámke o zaslaní žiadostí o zbavenie imunity prvého a druhého žalobcu členom Výboru pre právne veci, ku ktorej bol priložený výňatok z rozsudku Tribunal Supremo (Najvyšší súd) zo 14. októbra 2019, ktorým boli odsúdené osoby, ktorých sa týkalo predmetné trestné konanie a ktoré sa neodmietli dostaviť na súd.
- 209 V tejto súvislosti treba uviesť, že k žiadostiam o zbavenie žalobcov imunity boli pripojené viaceré prílohy uvedené v uzneseniach spomenutých v bodoch 11 a 15 vyššie vrátane už citovaného rozsudku Tribunal Supremo (Najvyšší súd) zo 14. októbra 2019. Je nesporné, že žalobcovia mohli predložiť svoje pripomienky k týmto dokumentom, ktoré boli súčasťou spisu týkajúceho sa zbavenia imunity, ktorý mali žalobcovia k dispozícii. Oznámenie č. 1/20, ktoré je len poznámkou o zaslaní, nepridáva nijakú podstatnú skutočnosť k týmto dokumentom, ku ktorým mali mať žalobcovia možnosť predložiť svoje pripomienky. Preto aj keby žalobcovia neboli oboznámení s oznámením č. 1/20, čo Parlament spochybňuje, takáto skutočnosť nemá vplyv na výsledok napadnutých rozhodnutí. Toto tvrdenie sa teda musí zamietnuť, pričom nie je potrebné rozhodnúť o námietke neprípustnosti vznesenej Parlamentom.
- 210 V dôsledku toho treba prvú časť štvrtého žalobného dôvodu zamietnuť.

– *O druhej časti žalobného dôvodu založenej na porušení práva byť vypočutý počas vypočutia žalobcov*

- 211 Článok 9 ods. 6 tretí pododsek rokovacieho poriadku ustanovuje, že predseda Výboru pre právne veci pozve na vypočutie poslanca, o ktorého zbavenie imunity sa žiada, a že poslanec sa môže vzdať svojho práva na vypočutie. Treba tiež poukázať na to, že podľa bodu 20 oznámenia č. 11/2019, ktorý je súčasťou časti „Vypočutia“, poslanec, ktorého imunita je spochybnená, alebo jeho zástupca sa môže ujať slova len počas vypočutia, ktoré je nepovinné. Môže predniesť úvodné pripomienky, ktoré nesmú presiahnuť pätnásť minút, po ktorých nasledujú stručné odpovede na otázky členov výboru. Okrem toho bod 11 tohto oznámenia, nazvaný „Dĺžka vystúpenia“,

spresňuje, že vzhľadom na obmedzený čas, ktorý má Výbor pre právne veci k dispozícii na preskúmanie prípadov týkajúcich sa imunity, je dĺžka vystúpenia prísne stanovená predsedom. V bode 13 sa tiež uvádza, že v prípade vypočutia môžu iní členovia Výboru pre právne veci než spravodajca krátko vystúpiť a položiť otázky.

- 212 V prejednávanej veci žalobcovia predsedovi Výboru pre právne veci vytýkajú, že striktné dodržiaval zásady uvedené v bode 211 vyššie, hoci zložitost' predmetných vecí odôvodňovala uplatnenie výnimky z týchto zásad, a že spravodajca sa nezúčastnil na úvodných pripomienkach prvého žalobcu.
- 213 V tejto súvislosti je nesporné, že každý zo žalobcov mal pätnásť minút na predloženie svojich úvodných pripomienok a že mohol odpovedať na otázky položené členmi Výboru pre právne veci v súlade so zásadami stanovenými v oznámení č. 11/2019.
- 214 Okrem toho treba pripomenúť, že žalobcovia viackrát predložili Výboru pre právne veci svoje pripomienky, ako aj dôkazy, ktoré považovali za relevantné na účely preskúmania žiadostí o zbavenie imunity. Aj týmto spôsobom si teda mohli uplatniť právo na vypočutie tým, že v priebehu konania vyjadrili svoje stanovisko. V tejto súvislosti sa nepreukázalo a ani z pripomienok Parlamentu k formálnemu predloženiu prílohy A44, ktorá pozostáva z pripomienok predložených žalobcami členom Výboru pre právne veci 15. februára 2021 a z ich príloh, nevyplýva, že výbor túto prílohu nezohľadnil pred prijatím napadnutých rozhodnutí.
- 215 Pokiaľ ide o skutočnosť, že spravodajca nebol fyzicky prítomný, keď prvý žalobca predniesol svoje úvodné pripomienky na schôdzi Výboru pre právne veci 14. januára 2021, nie je uvedené, v akom zmysle je táto skutočnosť v rozpore s vnútornými pravidlami Parlamentu alebo zasahuje do práva na vypočutie. Parlament okrem toho uvádza, pričom ani jeden z účastníkov konania to nespochybňuje, že spravodajca sa zúčastnil na začiatku tejto schôdze na diaľku, až kým ho technický problém neprinútil k fyzickej účasti.
- 216 Z toho vyplýva, že druhú časť tohto žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.
- 217 Žalobcovia preto nemôžu dôvodne tvrdiť, že bolo porušené ich právo na vypočutie. Zároveň treba v každom prípade a v dôsledku toho zamietnuť výhradu založenú na porušení práva na prístup k dokumentom a práva na účinnú súdnu ochranu, ktorá je vzhľadom na to, že žalobcovia v tejto súvislosti neuviedli nijakú argumentáciu, založená výlučne na údajnom porušení práva byť vypočutý.
- 218 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť štvrtý žalobný dôvod.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady nestrannosti

- 219 Tretí žalobný dôvod je založený na údajnom porušení zásady nestrannosti stanovenej v článku 41 ods. 1 Charty, z ktorého tiež vyplýva porušenie článku 15 ZFEÚ, ako aj článku 39 ods. 2 a článkov 47 a 48 Charty. Tretí žalobný dôvod sa delí na štyri časti založené po prvé na nezrovnalosti spočívajúcej v tom, že bol vymenovaný jediný spravodajca pre tri prípady týkajúce sa imunity, po druhé na nedostatku nestrannosti spravodajcu a po tretie na nedostatku nestrannosti predsedu Výboru pre právne veci. Vo štvrtej časti žalobcovia tvrdia, že verejná povaha rokovaní tohto výboru im znemožňuje preukázať vplyv zaujatosti spravodajcu a predsedu tohto výboru na napadnuté rozhodnutia.

- 220 Parlament podporovaný Španielskym kráľovstvom túto argumentáciu spochybňuje.
- 221 Na úvod treba po prvé pripomenúť, že inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie sú povinné dodržiavať základné práva zaručené právom Únie, medzi ktoré patrí právo na riadnu správu vecí verejných zakotvené v článku 41 Charty.
- 222 V článku 41 ods. 1 Charty je okrem iného uvedené, že každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne a spravodlivo. Toto právo odráža všeobecnú zásadu práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. decembra 2017, Španielsko/Rada, C-521/15, EU:C:2017:982, body 88 a 89). Cieľom požiadavky nestrannosti, ktorá platí pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry pri plnení ich úloh, je zabezpečiť rovnosť zaobchádzania, ktorá je základom Únie (pozri rozsudok z 27. marca 2019, August Wolff a Remedia/Komisia, C-680/16 P, EU:C:2019:257, bod 26 a citovanú judikatúru).
- 223 Cieľom tejto požiadavky je najmä vyhnúť sa situáciám prípadných konfliktov záujmov v prípade úradníkov a iných zamestnancov konajúcich v mene inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr. Vzhľadom na zásadný význam záruky nezávislosti a integrity, pokiaľ ide tak o vnútorné fungovanie, ako aj vonkajší obraz inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie, požiadavka nestrannosti zahŕňa všetky okolnosti, na základe ktorých úradník alebo iný zamestnanec, ktorý sa má vyjadriť k určitej veci, musí rozumne rozpoznať, že pred tretími osobami sa môžu javiť ako spôsobilé ovplyvniť jeho nezávislosť v danej oblasti (pozri rozsudok z 27. marca 2019, August Wolff a Remedia/Komisia, C-680/16 P, EU:C:2019:257, bod 26 a citovanú judikatúru).
- 224 Takáto požiadavka nestrannosti sa vzťahuje aj na poslancov Parlamentu, ktorí sa zúčastňujú na prijímaní rozhodnutí v rámci správnej funkcie Parlamentu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. novembra 2019, ADDE/Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, bod 61, a z 12. októbra 2022, Vasallo Andrés/Parlament, T-496/21, neuvverejnený, EU:T:2022:628, body 20 až 24).
- 225 Pokiaľ ide o rozhodnutia politickej povahy, ktorými Parlament rozhoduje o žiadosti o zbavenie imunity (pozri bod 112 vyššie), treba pripomenúť, že môžu podstatným spôsobom zmeniť individuálne právne postavenie dotknutého poslanca tým, že zrušia ochranu, ktorú mu táto imunita priznáva, a že v tomto rozsahu môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť. V tejto súvislosti, a ako uviedol podpredseda Súdneho dvora v uznesení z 24. mája 2022, Puigdemont i Casamajó a i./Parlament a Španielsko [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, bod 192], konanie, ktoré môže viesť k prijatiu takéhoto rozhodnutia, musí byť nevyhnutne sprevádzané dostatočnými individuálnymi zárukami.
- 226 Parlament tak zaviedol fázu prešetrenia žiadosti o zbavenie imunity zverenú gestorskému výboru, v tomto prípade Výboru pre právne veci, ktorý je zodpovedný za vypracovanie návrhu rozhodnutia predloženého na hlasovanie v pléne. Treba konštatovať, že podľa vnútorných pravidiel Parlamentu má dotknutý poslanec v rámci tejto fázy prešetrenia žiadosti o zbavenie imunity práva stanovené v článku 41 ods. 2 Charty, a to právo byť vypočutý a právo na prístup k svojmu spisu, a Parlament je povinný odôvodniť svoje rozhodnutie. Počas tejto fázy musí mať dotknutý poslanec tiež právo stanovené v článku 41 ods. 1 Charty na nestranné a spravodlivé vybavenie svojej záležitosti, ako Parlament uznal vo svojich písomných podaniach a na pojednávaní. Táto požiadavka nestrannosti však musí nevyhnutne zohľadňovať skutočnosť, že poslanci, ktorí sú členmi tohto výboru, nie sú z podstaty veci politicky neutrálni, čo ich odlišuje od úradníkov a zamestnancov konajúcich v mene inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie.

- 227 Po druhej požiadavke nestrannosti zahŕňa jednak subjektívnu nestrannosť v tom zmysle, že nijaký člen dotknutej inštitúcie zodpovedný za vec nesmie prejavovať predsudky alebo osobnú zaujatosť, a jednak objektívnu nestrannosť v tom zmysle, že inštitúcia musí poskytnúť dostatočné záruky umožňujúce vylúčiť akékoľvek legitímne pochybnosti v tejto súvislosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. februára 2021, Dalli/Komisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 112 a citovanú judikatúru).
- 228 Tretí žalobný dôvod treba preskúmať práve z hľadiska týchto úvah.
- *O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na vymenovaní jediného spravodajcu pre tri veci*
- 229 V prvej časti žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že Parlament tajne a bez odôvodnenia vymenoval jediného spravodajcu na preskúmanie troch žiadostí o zbavenie imunity v rozpore s bodmi 6 a 8 oznámenia č. 11/2019. Podľa ich názoru nedodržanie tejto podstatnej formálnej náležitosti predstavuje porušenie ich práva na nestranné a spravodlivé vybavenie ich záležitostí zaručeného článkom 41 ods. 1 Charty.
- 230 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 9 rokovacieho poriadku, nazvaný „Imunitné konanie“, stanovuje, že ak boli žiadosti o zbavenie imunity oznámené plénu, postúpia sa gestorskému výboru, ktorý je zodpovedný za predloženie návrhu odôvodneného rozhodnutia po tom, čo dotknutému poslancovi ponúkol možnosť vypočutia a v prípade potreby si vyžiadal informácie a vysvetlenia od príslušného orgánu. Článok 9 ods. 11 tiež stanovuje, že výbor sa musí zaoberať otázkami týkajúcimi sa imunity s maximálnou dôvernosťou. Vo zvyšných ohľadoch gestorský výbor určí podrobné pravidlá uplatňovania článku 9 podľa odseku 13 uvedeného článku, a teda postup pri vypracovaní návrhu rozhodnutia, ktorý sa predloží plénu Parlamentu.
- 231 Výbor pre právne veci v tejto súvislosti prijal oznámenie č. 11/2019, v ktorom stanovuje orientačné pravidlá konania pre prax, ktorú má v úmysle uplatňovať pri vybavovaní žiadostí o zbavenie imunity (rozsudok z 1. decembra 2021, Jalkh/Parlament, T-230/21, neuvěřený, EU:T:2021:848, bod 44; pozri tiež analogicky rozsudok z 12. februára 2020, Bilde/Parlament, T-248/19, neuvěřený, EU:T:2020:46, bod 24).
- 232 V bode 6 oznámenia č. 11/2019 je uvedené, že gestorský výbor vymenuje spravodajcu pre „každú žiadosť o zbavenie imunity“. Podľa bodu 7 tohto oznámenia prináleží každej politickej skupine, aby vymenovala poslanca, ktorý vystupuje ako stály spravodajca pre prípady týkajúce sa imunity a plní funkciu koordinátora „s cieľom zabezpečiť, aby sa prípadmi týkajúcimi sa imunity zaoberali skúsení poslanci“. Bod 8 tohto oznámenia stanovuje, že v každom prípade týkajúcom sa imunity sa funkcia spravodajcu rovnomerne strieda medzi politickými skupinami, pričom spravodajca nesmie patriť k tej istej politickej skupine ani byť zvolený v tom istom členskom štáte ako poslanec, o ktorého imunitu ide.
- 233 Z toho vyplýva, ako bolo potvrdené na pojednávaní, že každá politická skupina v Parlamente vymenuje stáleho spravodajcu pre prípady týkajúce sa imunity spomedzi svojich členov zasadaúcich vo Výbore pre právne veci. Keďže Parlament má vo volebnom období 2019 – 2024 sedem politických skupín, sedem poslancov bolo vymenovaných za spravodajcov vo veciach imunity. Výbor pre právne veci zverí každú žiadosť o zbavenie imunity jednému z týchto spravodajcov podľa systému rovnomerného striedania medzi politickými skupinami, od ktorého sa v zásade možno odchyliť len vtedy, ak spravodajca príslušnej skupiny odstúpi, pričom v takom prípade je záležitosť zverená spravodajcovi vymenovanému nasledujúcou politickou skupinou.

- 234 V prejednávanej veci treba na úvod uviesť, že žalobcovia tvrdia, že vymenovanie jediného spravodajcu na preskúmanie troch žiadostí o zbavenie imunity, údajne v rozpore s bodmi 6 a 8 oznámenia č. 11/2019, porušilo ich právo na nestranné a spravodlivé vybavenie ich vecí zaručené článkom 41 ods. 1 Charty. S výhradou otázky nestrannosti určeného spravodajcu, ktorá bude preskúmaná v rámci druhej časti žalobného dôvodu, však nepredložili nijaký dôkaz umožňujúci preukázať, v čom údajné porušenie uvedených bodov oznámenia č. 11/2019 môže predstavovať porušenie tohto práva.
- 235 Ďalej, pokiaľ ide o údajné porušenie bodu 6 oznámenia č. 11/2019, treba uviesť, že pre každú žiadosť o zbavenie imunity bol vymenovaný spravodajca, hoci ten istý. Zásada uvedená v tomto bode bola teda dodržaná.
- 236 Pokiaľ ide o zásadu rovnomerného striedania funkcie spravodajcu stanovenú v bode 8 oznámenia č. 11/2019, nemožno ju vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby bol vymenovaný jediný spravodajca na preskúmanie viacerých súvisiacich prípadov týkajúcich sa imunity, pokiaľ sa žiadosti o zbavenie imunity týkajú ako v prejednávanej veci poslancov, proti ktorým prebieha to isté trestné konanie.
- 237 Okrem toho, aj keby sa pripustilo, že bod 8 oznámenia č. 11/2019 nebol dodržaný, treba pripomenúť, že je potrebné rozlišovať medzi ustanoveniami upravujúcimi vnútorné postupy inštitúcie, na ktorých porušenie sa fyzické a právnické osoby nemôžu odvolávať, lebo sa týkajú len spôsobov vnútorného fungovania inštitúcie, ktoré nemôžu mať vplyv na ich právne postavenie, a ustanoveniami, na ktorých porušenie sa naopak možno odvolávať, keďže zakladajú práva a sú zložkou právnej istoty pre tieto osoby (pozri rozsudok z 28. novembra 2019, Portigon/CRU, T-365/16, EU:T:2019:824, bod 135 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky zo 7. mája 1991, Nakajima/Rada, C-69/89, EU:C:1991:186, body 49 a 50, a zo 17. januára 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 132). Bod 8 však nezakotvuje právo v prospech týchto poslancov a ani sa nezdá, že by bol pre nich faktorom právnej istoty. Jeho cieľom je totiž organizovať vnútorné fungovanie Parlamentu a zabezpečiť rovnaké zaobchádzanie s politickými skupinami v rámci neho. Ide teda o čisto vnútorné organizačné opatrenie, ktorého porušenie nemôže ovplyvniť zákonnosť napadnutých rozhodnutí.
- 238 V dôsledku toho treba prvú časť tretieho žalobného dôvodu zamietnuť.

– *O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na nedostatku nestrannosti spravodajcu*

- 239 V druhej časti žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že Parlament tým, že vymenoval úplne zaujatého spravodajcu, porušil podstatnú formálnu náležitosť. Spravodajca je totiž členom tej istej politickej skupiny v Parlamente, do ktorej patria poslanci zvolení za Španielske kráľovstvo, ktorí sú členmi španielskej politickej strany VOX, konkrétne skupiny Európskych konzervatívcov a reformistov (ECR). Strana VOX spolu s Ministerio fiscal (prokuratúra) a Abogado del Estado (právny zástupca štátu) však začali trestné konanie proti žalobcom, v rámci ktorého boli podané žiadosti o ich zbavenie imunity. Táto strana prejavuje voči žalobcom osobitné nepriateľstvo. Žalobcovia ďalej uvádzajú, že spravodajca prejavil zaujatosť pred prijatím napadnutých rozhodnutí a po ich prijatí. Zorganizoval tak stretnutie s touto španielskou stranou v Parlamente, počas ktorého boli voči nim vyslovené zjavne nepriateľské výroky, a predsedal mu. Tento nedostatok nestrannosti potvrdzujú vyhlásenia spravodajcu po prijatí napadnutých rozhodnutí a reakcie španielskej strany VOX. Žalobcovia sa tiež odvolávajú na priateľské väzby medzi spravodajcom a členmi strany VOX.

- 240 Žalobcovia na pojednávaní uviedli, že spochybňujú najmä subjektívnu nestrannosť spravodajcu, pričom zdôraznili, že predložené dôkazy preukazujú prinajmenšom porušenie povinnosti objektívnej nestrannosti.
- 241 Na úvod je nesporné, že spravodajca poverený žiadosťou o zbavenie prvého žalobcu imunity bol vymenovaný na základe striedania zavedeného medzi politickými skupinami. Žalobcovia však tvrdia, že tento spravodajca, ktorý bol tiež poverený preskúmaním žiadostí o zbavenie imunity druhého a tretieho žalobcu, mal odstúpiť alebo byť vylúčený pre nedostatok nestrannosti.
- 242 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť politickú povahu rozhodnutí, ktorými Parlament rozhoduje o žiadosti o zbavenie imunity (pozri bod 225 vyššie).
- 243 Okrem toho treba uviesť, že fázu skúmania žiadosti o zbavenie imunity vedie parlamentný výbor, teda politický orgán, ktorého zloženie má podľa článku 209 rokovacieho poriadku odrážať pluralitu existujúcu v Parlamente, pričom rozdelenie kresiel je v čo najväčšej možnej miere úmerné zastúpeniu politických skupín v Parlamente. Ako je uvedené v bode 231 vyššie, uvedený výbor vymenúva spravodajcu spomedzi svojich členov na základe rovnomerného striedania politických skupín. Z toho vyplýva, že ak je úlohou spravodajcu poverený poslanec, ktorý patrí do určitej politickej skupiny, tento poslanec koná v rámci výboru, ktorého zloženie odráža rovnováhu politických skupín v Parlamente.
- 244 V tomto kontexte nestrannosť poslanca, ktorý vstupuje do tejto fázy vyšetrovania, akým je spravodajca, v zásade nemožno posudzovať z hľadiska jeho politickej ideológie ani z hľadiska porovnania jeho politickej ideológie s ideológiou poslanca, ktorého sa týka žiadosť o zbavenie imunity. Najmä členstvo spravodajcu vo vnútroštátnej politickej strane alebo politickej skupine zriadenej v Parlamente bez ohľadu na hodnoty a názory tejto strany alebo skupiny, aj keby mohli nastoliť citlivé otázky, ktoré sú *a priori* nepriaznivé pre situáciu poslanca, ktorého sa žiadosť o zbavenie imunity týka, v zásade nemá vplyv na posúdenie nestrannosti spravodajcu. V tejto súvislosti už bolo rozhodnuté, že rozdielnosť politickej ideológie spravodajcu a poslanca, ktorého sa týka žiadosť o zbavenie imunity, nemôže sama osebe ovplyvniť postup prijímania napadnutého rozhodnutia (rozsudok z 1. decembra 2021, Jalkh/Parlament, T-230/21, neuvverejnený, EU:T:2021:848, bod 46).
- 245 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci členstvo spravodajcu v európskej politickej skupine Európskych konzervatívcov a reformistov v zásade nemá vplyv na posúdenie jeho nestrannosti.
- 246 Je pravda, že táto politická skupina zahŕňa aj členov politickej strany VOX, ktorí, ako uviedol podpredseda Súdneho dvora v uznesení z 24. mája 2022, Puigdemont i Casamajó a i./Parlament a Španielsko [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, bod 202], sa vo vzťahu k žalobcom nachádzajú vo veľmi osobitnej situácii, lebo predmetné trestné konanie sa začalo na ich podnet. Táto osobitná situácia sa však týka poslancov, ktorí sú členmi politickej strany VOX, a v zásade sa nemôže vzťahovať na všetkých členov politickej skupiny Európski konzervatívci a reformisti len z toho dôvodu, že majú rovnakú politickú príslušnosť, keďže patria do tej istej skupiny.
- 247 Po druhé žalobcovia tvrdia, že spravodajca predsedal stretnutiu politickej strany VOX v Parlamente, na ktorom podporil slogan „Puigdemont do väzenia“.

- 248 Na úvod treba konštatovať, že zhrnutie tejto výhrady sa nachádza v žalobe a že je podporené dôkazom uvedeným v označených prílohách, a to odkazom na videozáznam. V súlade s judikatúrou citovanou v bode 34 vyššie je teda potrebné zamietnuť námietku neprípustnosti vznesenú Parlamentom v tejto súvislosti.
- 249 Ďalej je nesporné, že spravodajca v rámci svojho mandátu poslanca Parlamentu zorganizoval a zúčastnil sa na podujatí, ktoré sa konalo 6. marca 2019 v Parlamente a ktoré spočívalo vo vystúpení generálneho tajomníka politickej strany VOX na tému „Cataluña es España“ (Katalánsko je Španielsko). Generálny tajomník ukončil svoj prejav slovami „Viva España, viva Europa y Puigdemont a prisión“ (Nech žije Španielsko, nech žije Európa a Puigdemont do väzenia).
- 250 Na jednej strane je nesporné, že počas tohto podujatia sa spravodajca nevyjadril slovne. Zo záznamu z tejto udalosti totiž vyplýva, že spravodajca síce bol prítomný pri rečníckom stole spolu s generálnym tajomníkom strany VOX a dvoma ďalšími poslancami Parlamentu, vystúpil však len generálny tajomník tejto strany.
- 251 Na druhej strane organizovanie takejto udalosti možno považovať za prejav podpory spravodajcu myšlienkam obhajovaným touto politickou stranou, najmä vzhľadom na tému udalosti, politickú situáciu v Katalánsku, ako aj jeho nesúhlasu s politickými názormi žalobcov. Je síce pravda, že skutky vytýkané žalobcom v predmetnom trestnom konaní súvisia s politickou situáciou v Katalánsku v rozsahu, v akom sa týkajú prijatia zákonov uvedených v bode 2 vyššie a konania referenda o sebaurčení, ktoré je spomenuté v tom istom bode, prejavenie názoru poslanca, budúceho spravodajcu pre veci týkajúce sa zbavenia žalobcov imunity, na túto situáciu však nemôže z dôvodov uvedených v bodoch 244 a 246 vyššie stačiť na to, aby išlo o porušenie zásady neustrannosti. Treba dodať, že ako je uvedené v bode 141 vyššie, otázka, či sú skutky vytýkané žalobcom preukázané, či tieto skutky odôvodňujú lebo neodôvodňujú ich trestné stíhanie a či sú ustanovenia vnútroštátneho práva upravujúce trestné činy, za ktoré sú žalobcovia stíhaní, primerané, sa odlišuje od otázky, či boli podmienky zbavenia poslaneckej imunity podľa článku 9 protokolu č. 7 splnené v čase podania žiadosti. Spravodajca sa však zaoberal len touto poslednou otázkou.
- 252 Po tretie žalobcovia v replike uvádzajú niektoré skutočnosti, ktoré nastali po prijatí napadnutých rozhodnutí a ktoré svedčia o zaujatosti spravodajcu.
- 253 Na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 85 ods. 1 rokovacieho poriadku sa dôkazy a návrhy dôkazov predkladajú v rámci prvej výmeny vyjadrení. Článok 85 ods. 2 rokovacieho poriadku spresňuje, že hlavní účastníci konania môžu v replike a duplike ešte predložiť dôkazy alebo označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pokiaľ je omeškanie s predložením týchto tvrdení odôvodnené.
- 254 V rozsahu, v akom sa žalobcovia odvolávajú na rozhovor so spravodajcom v bulharských novinách z dňa nasledujúceho po prijatí napadnutých rozhodnutí, teda pred podaním žaloby, treba uviesť, že tento dokument bol predložený v replike, žalobcovia však neodôvodnili jeho oneskorené podanie. Tento dôkaz preto treba zamietnuť ako neprípustný, ako navrhuje Parlament.

- 255 Okrem toho rôzne reakcie politickej strany VOX vyjadrené po prijatí napadnutých rozhodnutí a podaní žaloby, najmä vyjadrenia spokojnosti so správou vypracovanou spravodajcom, nemôžu preukázať nedostatok neustrannosti spravodajcu. To isté platí pre skutočnosť uvádzanú žalobcami, že spravodajcovi bola uložená správna sankcia za jeho správanie v rokovacej sále za skutky, ktoré nesúvisia s prejednávanou vecou.
- 256 Po štvrté žalobcovia netvrdia, že spravodajca sa nachádzal v situácii konfliktu záujmov, ktorá podľa článku 3 ods. 1 prílohy I rokovacieho poriadku nastáva, „keď má poslanec Európskeho parlamentu osobný záujem, ktorý by mohol nevhodným spôsobom ovplyvňovať výkon jeho povinností poslanca“. Všeobecnejšie sa žalobcovia neodvolávajú na nijaký osobný záujem spravodajcu, ktorý by mohol ovplyvniť jeho neustrannosť pri výkone funkcie. Žalobcovia sa rovnako neodvolávajú na nijaké vyhlásenie spravodajcu, z ktorého by vyplývalo, že mal pri výkone svojej funkcie osobné predsudky, ktoré by sa dali oddeliť od jeho politickej ideológie.
- 257 Z toho vyplýva, že druhú časť tretieho žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.
- *O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na nedostatku neustrannosti predsedu Výboru pre právne veci*
- 258 Žalobcovia tvrdia, že predseda Výboru pre právne veci neposkytol nijakú záruku neustrannosti z dôvodov uvedených v pripomienkach, ktoré tomuto výboru oznámili a ktoré sú priložené k žalobe. Uvádzajú najmä, že tento predseda a vnútroštátna politická strana, ktorej je členom, voči nim prejavili silné nepriateľstvo tým, že uplatňovali stratégiu, ktorej cieľom bolo zabrániť im ujať sa poslaneckého mandátu v Parlamente.
- 259 V tejto súvislosti z úvah uvedených v bodoch 33 až 37 vyššie vyplýva, že treba zamietnuť ako neprípustné tvrdenia týkajúce sa zaujatosti predsedu Výboru pre právne veci, ktoré sú uvedené len v prílohách žaloby a nie sú výslovne obsiahnuté v žalobe. Platí to pre tvrdenie týkajúce sa jeho španielskej štátnej príslušnosti. Rovnako je to v prípade niektorých tvrdení týkajúcich sa jeho údajného správania, ako tvrdí Parlament.
- 260 Naopak, námietka neprípustnosti vznesená Parlamentom musí byť zamietnutá v rozsahu, v akom smeruje proti tvrdeniu uvedenému v bode 145 žaloby, ktoré je založené na údajnom nepriateľstve predsedu Výboru pre právne veci vyplývajúcom zo stratégie, ktorá bola uplatňovaná s cieľom zabrániť žalobcom zaujať ich miesta v Parlamente.
- 261 Toto tvrdenie však treba zamietnuť. Zo spisu totiž vyplýva, že údajné iniciatívy s cieľom zabrániť žalobcom v tom, aby zaujali svoje miesta v Parlamente, nepochádzajú od predsedu Výboru pre právne veci, ale od vnútroštátnej politickej strany, ku ktorej patrí, pričom nejde o tú istú stranu, ktorá podala v predmetnom trestnom konaní návrh vo verejnom záujme. Z bodu 244 vyššie však vyplýva, že neustrannosť predsedu Výboru pre právne veci v zásade nemožno posudzovať vzhľadom na jeho politickú ideológiu, najmä na jeho členstvo vo vnútroštátnej politickej strane.
- 262 Tretiu časť tretieho žalobného dôvodu preto treba zamietnuť. Keďže tvrdenia o zaujatosti spravodajcu a predsedu Výboru pre právne veci boli zamietnuté, nie je potrebné posudzovať štvrtú časť žalobného dôvodu týkajúcu sa prekážky, ktorú predstavuje dôverná povaha práce tohto výboru pri získavaní dôkazov o vplyve ich údajnej zaujatosti na napadnuté rozhodnutia.
- 263 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobu treba zamietnuť, pričom nie je potrebné prijať opatrenia na zabezpečenie priebehu konania a dôkazné prostriedky navrhované žalobcami.

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

- 264 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 21. marca 2023 žalobcovia požiadali o opätovné začatie ústnej časti konania na základe článku 113 ods. 2 písm. c) rokovacieho poriadku.
- 265 Podľa článku 113 ods. 2 písm. c) rokovacieho poriadku Všeobecný súd môže nariadiť opätovné začatie ústnej časti konania, ak o to požiadá hlavný účastník konania na základe skutočností, ktoré môžu mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Všeobecného súdu a ktoré nemohol uplatniť pred skončením ústnej časti konania.
- 266 Žalobcovia sa odvolávajú na skutočnosti, ktoré nastali po skončení ústnej časti konania a ktoré majú podľa nich rozhodujúci vplyv jednak na ich záujem na konaní a jednak na dôvodnosť napadnutých rozhodnutí.
- 267 Konkrétne žalobcovia po prvé odkazujú na nadobudnutie účinnosti Ley Orgánica 14/2022 (organický zákon 14/2022) z 22. decembra 2022 (BOE č. 307 z 23. decembra 2022, s. 1), ku ktorému došlo 12. januára 2023 a ktorým sa zmenil trestný zákon, pričom bol predovšetkým zrušený trestný čin rozvracania štátu, za ktorý boli stíhaní, a zmenil sa trestný čin sprenevery štátnych prostriedkov, ktorý sa týkal prvého a druhého žalobcu. Po druhé sa odvolávajú na uznesenie z 12. januára 2023, ktorým vyšetrojúci sudca trestného senátu Tribunal Supremo (Najvyšší súd) zrušil najmä európske zatykače zo 14. októbra a 4. novembra 2019, ktoré boli na nich vydané. Po tretie sa žalobcovia odvolávajú na uznesenie Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (Odvolací súd Cagliari, detašovaný senát v Sassari, Taliansko), z 9. marca 2023, ktorým tento súd konštatoval zrušenie európskeho zatykača vydaného proti prvému žalobcovi a v dôsledku toho vyhlásil konanie o vykonaní tohto zatykača za ukončené. Po štvrté sa žalobcovia odvolávajú na rozsudok z 29. novembra 2022, ktorým Tribunal Constitucional (Ústavný súd) zamietol odvolanie („recurso de amparo“) podané prvým a druhým žalobcom proti uzneseniu vyšetrojúceho sudcu trestného senátu Tribunal Supremo (Najvyšší súd) z 10. januára 2020, ktorým žiadal Parlament, aby ich zbavil imunity.
- 268 Po prvé, pokiaľ ide o zachovanie ich záujmu na konaní, žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia už nemôžu vyvolávať právne účinky, lebo na jednej strane ich cieľom je len umožniť výkon európskych zatykačov, ktoré boli zrušené, a na druhej strane ich zbavujú imunity, pokiaľ ide o trestné konanie týkajúce sa údajného trestného činu rozvracania štátu, ktorý už nie je upravený v trestnom zákone, a údajného trestného činu sprenevery verejných prostriedkov, ktorý bol v trestnom zákone podstatne zmenený. Žalobcovia však tvrdia, že vzhľadom na účinky vyvolané napadnutými rozhodnutiami majú naďalej záujem na konaní, prinajmenšom pokiaľ ide o náhradu škody. V tejto súvislosti tvrdia, že zrušujúci rozsudok by mohol predstavovať určitú formu náhrady škody. Okrem toho tvrdia, že existuje riziko opakovania nezrovnalostí, ktorými sú postihnuté napadnuté rozhodnutia, keďže vyšetrojúci sudca trestného senátu Tribunal Supremo (Najvyšší súd) má v úmysle vydať nové európske zatykače.
- 269 V tejto súvislosti Všeobecný súd konštatuje, že žalobcovia navrhujú opätovné začatie ústnej časti konania s cieľom umožniť kontradiktórnu rozpravu o otázke zániku ich záujmu na konaní, pričom tvrdia, že tento záujem pretrváva napriek údajnému ukončeniu platnosti napadnutých rozhodnutí. Okrem toho Parlament ani Španielske kráľovstvo nepodali na Všeobecný súd návrh na nevydanie rozhodnutia vo veci, hoci takýto návrh možno podať v ktoromkoľvek štádiu konania (uznesenie z 25. októbra 2019, Le Pen/Parlament, T-211/19, neuvverejnené, EU:T:2019:776, bod 14). V tomto

kontexte a vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci sa Všeobecný súd domnieva, že dôkazy predložené žalobcami v súvislosti s otázkou ich záujmu na konaní nemôžu mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Všeobecného súdu v zmysle článku 113 ods. 2 písm. c) rokovacieho poriadku.

- 270 Po druhé treba poukázať na to, že ani nové skutkové okolnosti uvádzané žalobcami nemôžu mať rozhodujúci vplyv na meritórnu stránku žaloby.
- 271 Totiž vzhľadom na to, že zákonnosť aktu Únie sa musí posudzovať na základe skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia tohto aktu (pozri rozsudky z 18. júla 2013, Schindler Holding a i./Komisia, C-501/11 P, EU:C:2013:522, bod 31 a citovanú judikatúru, a z 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovanú judikatúru), a keďže Parlamentu neprináleží, aby pri rozhodovaní o žiadosti o zbavenie imunity posudzoval primeranosť ustanovení vnútroštátneho práva, ktoré upravujú vytýkaný trestný čin (pozri bod 180 vyššie), zmena trestného zákona po prijatí napadnutých rozhodnutí nemá vplyv na preskúmanie ich zákonnosti. To isté platí jednak pre uznesenie vyšetrojúceho sudcu Tribunal Supremo (Najvyšší súd) z 12. januára 2023, ktorého právoplatnosť navyše nebola preukázaná, keďže cieľom tohto uznesenia je vyvodiť dôsledky zo zmeny trestného zákona, a jednak pre uznesenie Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (Odvolací súd Cagliari, detašovaný senát v Sassari), z 9. marca 2023, ktorým tento súd už citovaným uznesením z 12. januára 2023 v podstate sám vyvodil dôsledky zo zrušenia európskeho zatykača na prvého žalobcu.
- 272 Pokiaľ ide o rozsudok Tribunal Constitucional (Ústavný súd) z 29. novembra 2022, žalobcovia v podstate tvrdia, že potvrdzuje argumentáciu, ktorú už uviedli na podporu druhého žalobného dôvodu vo vzťahu k rozsudku z 19. decembra 2018, Berlusconi a Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023). Preto sa nemožno domnievať, že tento rozsudok Tribunal Constitucional (Ústavný súd) by mohol mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Všeobecného súdu. V každom prípade skutočnosť, že Tribunal Constitucional (Ústavný súd) v tomto rozsudku uviedol, že Všeobecnému súdu prináleží, aby v rámci prejednávanej žaloby rozhodol o zákonnosti sporných rozhodnutí, nemôže vyvrátiť záver uvedený v bode 88 vyššie, podľa ktorého Parlament nebol povinný posúdiť zlučiteľnosť španielskej judikatúry týkajúcej sa orgánu príslušného na podanie žiadosti o zbavenie imunity poslanca Európskeho parlamentu zvoleného za Španielske kráľovstvo s právom Únie.
- 273 Návrh žalobcov na opätovné začatie ústnej časti konania je preto potrebné zamietnuť.

O trovách

- 274 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené rozhodnúť, že znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Parlamentu v prejednávanej veci a vo veciach T-272/21 R a T-272/21 R II, v súlade s návrhmi Parlamentu.
- 275 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania vrátane trov konania, ktoré mu vznikli vo veci T-272/21 R II.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta rozšírená komora)

rozhodol takto:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres a Clara Ponsatí i Obiols znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania vynaložené Európskym parlamentom vrátane trov konania vynaložených vo veciach T-272/21 R a T-272/21 R II.**
- 3. Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania vrátane trov konania, ktoré mu vznikli vo veci T-272/21 R II.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Szwarcz

Norkus

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. júla 2023.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Návrhy účastníkov konania	4
Právne posúdenie	4
O prípustnosti odkazov na prílohy	5
O veci samej	6
Právny rámec	6
– Právo Únie	6
– Španielske právo	8
O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí	9
O druhom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci vnútroštátneho orgánu, ktorý vydal a zaslal Parlamentu žiadosti o zbavenie žalobcov imunity	12
O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad právnej istoty a lojálnej spolupráce, práva na účinnú súdnu ochranu a práva na obhajobu z dôvodu nejasnosti napadnutých rozhodnutí	15
– O prvej výhrade založenej na nejasnosti napadnutých rozhodnutí, pokiaľ ide o konania, na ktoré sa vzťahuje zbavenie imunity	16
– O druhej výhrade založenej na nejasnosti napadnutých rozhodnutí, pokiaľ ide o povahu opatrení, ktoré môžu byť prijaté v rámci výkonu európskych zatykačov	17
O šiestom žalobnom dôvode v rozsahu, v akom je založený na porušení článku 343 ZFEÚ, článku 9 protokolu č. 7 a článku 5 ods. 2 rokovacieho poriadku, ako aj niektorých základných práv žalobcov	19
– O údajnom porušení článku 343 ZFEÚ, článku 9 protokolu č. 7 a článku 5 ods. 2 rokovacieho poriadku	20
– O protiprávnom zásahu do základných práv žalobcov	22
O šiestom žalobnom dôvode v rozsahu, v akom je založený na nesprávnom skutkovom a právnom posúdení, ktorým je postihnuté preskúmanie fumus persecutionis Parlamentom, a o siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania, ako aj na zjavne nesprávnom posúdení, ktorého sa Parlament dopustil pri skúmaní fumus persecutionis	23
– O údajne nesprávnom právnom a skutkovom posúdení, ktorým je postihnuté preskúmanie fumus persecutionis Parlamentom	24

– O údajnom porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania	26
– O údajných zjavne nesprávných posúdeniach, ktorých sa Parlament dopustil pri skúmaní fumus persecutionis	27
O ôsmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania v rozsahu, v akom Parlament odmietol uplatniť ustanovenia článku 9 ods. 7 rokovacieho poriadku	30
O štvrtom žalobnom dôvode založenom v podstate na porušení práva byť vypočutý	30
– O prvej časti žalobného dôvodu založenej na tom, že žalobcovia nemali prístup k trom dokumentom	31
– O druhej časti žalobného dôvodu založenej na porušení práva byť vypočutý počas vypočutia žalobcov	32
O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady nestrannosti	33
– O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na vymenovaní jediného spravodajcu pre tri veci	35
– O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na nedostatku nestrannosti spravodajcu	36
– O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na nedostatku nestrannosti predsedu Výboru pre právne veci	39
O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania	40
O trovách	41